JURNALUL S.F.

Anul III Nr. 101
Săptămînal de cultură
SCIENCE – FICTION
16 pagini - 250 lei

Medalion

JOANNA RUSS

Vremea schimbării -

PREMIUL NEBULA '72

Primim la redacție

STIMATE DOMNULE REDACTOR-ȘEF,

Ca urmare a notiței apărute în numărul 99 al publicației dumneavoastră, referitoare la persoana mea vă transmit, cu titlu definitiv, lista cărților pe care le-am publicat sau urmează să le public și care - toate - sînt "traduse" de domnul (?) Sorin Casapu:

* *Cronici microelectronice* (împreună cu d-nii Alexandru Mronov și Mihai Bădescu, Ed. Tehnică, 1990)
* *Cronici metagalactice* (împreună cu d-l Alexandru Mironov, Ed. Tehnică, 1990)
* *Vînătorul de recompense* de Philip K. Dick (Ed. Nemira 1992)
* *Gambitul stelelor* de Gerard Klein (Ed. Nemira, 1994)
* *Un sărut înainte de moarte* de Ira Levin (Ed. Vremea, 1994)
* *Nemuritorul* de Roger Zelazny (ED. Pygmalion, 1994)

Vor apărea în următorii doi ani:

* *Ubik* de Philip K. Dick (Ed. Nemira)
* *Un pic de neant* de Philippe Curval (Ed. Arta Grafică)
* *Băieții din Brazilia* de Ira Levin (Editura Vremea)
* *Marele joc al timpului* de Fritz Leiber (Ed. Pygmalion)
* *Păzitorii timpului* de Poul Anderson (Ed. Nemira)
* *Cartea Apocalipsului* de Connie Willis (Ed. Pygmalion)
* *Înapoi, la trupurile voastre răzlețite* de Philip José Farmer (Ed. Olimp)
* *Pavană* de Keith Roberts (Ed. Pygmalion)
* *Visurile lui Lincoln* de Connie Willis (Ed. Pygmalion)

precum și multe, multe altele, despre care vă voi anunța la timpul potrivit.

Bineînțeles, în cazul tuturor acestor titluri, atît eu, cît și editorii care-au încheiat contractele vom "uita" să-i dăm domnului (?) CASAPU drepturile ce i se "cuvin", așa cum și dînsul a "uitat" următoarele:

- să-mi dea chitanță (de, cine nu deschide ochii, deschide punga, avea dreptate bunicul, dumnezeu să-l ierte!) pentru cei 200.000 (două sute mii) lei primiți - cu titlu de încredere - pentru masacrarea primei versiuni a romanului "Orașul ca un joc de șah" de John Brunner, fapt care a făcut Editura Du Style să rateze lansarea volumului la Eurocon-ul de la Timișoara;
- să restituie copia romanului "Necroville" de Ian McDonald, cu care a "reușit" la testul de traducere pentru Ed. Pygmalion, atît de "bine", încît respectiva lucrare va apărea sub semnătura mult-mai-puțin-cunoscutului Gabriel Stoian (încă un "hoț", domnilor, ce ne facem, s-a umplut țara de ei!);
- să-i anunțe pe editorii de la Nemira despre intenția declarată de a publica prin piraterie, la o altă editură, *transpunerea lingvistică* (nu găsesc alt termen) realizată de dînsul la romanul "Ubik" de Philip K. Dick - transpunere pe care am putut s-o consult ca pe o nouă propunere de "colaborare" (?).

Ștefan Ghidoveanu

redactor la canalul național de radio "România Tineret", realizatorul emisiunii "Exploratorii lumii de mîine"

NEMIRISME

Săptămîna aceasta reprezentanții editurii Nemira s-au deplasat la Brașov pentru a participa la Tîrgul de carte de iarnă. Din ultimele producții de gen a fost lansat cel de-al patrulea volum al ciclului DUNE: "Împăratul-zeu al Dunei".

#Tot săptămîna aceasta va sosi în țară celebrul roman al lui Philip K. Dick: UBIK. Acesta a fost tipărit în Germania și deci va apare în aceleași condiții grafice cu "Jocul lui Ender".

Săptămîna viitoare va avea ca punct de interes ziua de 23 decembrie care pentru orice sefist înseamnă "Ziua Nemira". Din puținele zvonuri care ne-au ajuns la redacție am aflat că numărul lansărilor va fi mai mare decît în ceilalți ani. Este posibil ca volumul lui Mihail Grămescu: "Săritori în gol" să ajungă (în sfîrșit) la cititorii care-l așteaptă de aproape trei ani.

MICA PUBLICITATE - MICA PUBLICITATE

Caut "Poveste fără sfîrșit" - Michael Ende (apărută în 1987 la editura Univers), numerele 29-33, 55 și 86 din JSF.
Ofer numerele 21, 23, 52 din JSF precum și cărțile: 2001 - O odisee spațială (Arthur C. Clarke), Star Trek - Vasul fantomă (Diane Carey), Gherila galactică (David Maine), Djin (Graham Masterton), SS-GB (Len Deighton) și Vagabondul interspațial (Roberto Quaglia).
Aurelius Belei, cart. Viziru I, bl. 11, sc. 3, ap. 56, Brăila.

Ofer la schimb romane în engleză de S. King, Dean Koontz, Robert Bloch, G. Masterton, Robin Cook, Charles Grant, Lawrence Sanders etc.
Florin M. Tudor, str. Ralet 6A, Iași, tel. 032/142556

ÎNTÎLNIREA BRANT

Anul trecut, cam pe vremea aceasta, se puneau bazele primei asociații culturale cu specific SF din istoria orașului Brașov, avînd personalitate juridică proprie.

Cu aproximativ trei săptămîni în urmă, cei care au pus bazele acestei grupări, au realizat brusc că tocmai urmează să se împlinească un an de la întîmplarea de mai sus menționată. Așadar au hotărît că evenimentul trebuie neapărat sărbătorit. Se punea întrebarea: unde, cum și de ce?

Dîmbul Morii este o cabană aflată la aproape 5 Km. de Brașov.

În afară de băștinași, au participat o mare parte a grupului Ponci (filialele Brașov, București și Ploiești), precum și oameni de bază din Craiova și Sibiu.

Ostilitățile au avut loc în saloon-ul pus cu amabilitate la dispoziție de directorul cabanei. În încercarea de a se respecta programul propus, s-a început cu prezentarea BrAnt, urmată de discuții despre benzi desenate (Ioan Neagu), un remember Antares (Anamaria Borlan și Ștefan Popovici) și despre dacă într-adevăr SF-ul se zbate între cultură și tehnicism. În tot acest timp s-au consumat sponsorizările oferite de Pepsi și Coca.

A urmat, precum era de așteptat, masa festivă începută cu șampanie și terminată cu tort.

Cenaclul de noapte a început cu auto-prezentarea grupului Ponci, continuată cu adînci discuții despre originea vieții, continuate cu discuții și mai adînci despre lucruri și mai adînci.

Și gata.

Călin GIURGIU

RESQUIESCAT IN SF PACEM!

Teoretic ar fi trebuit ca (sub impactul șuvoiului festivist) numărul acesta să nu vă prezinte decît părți bune și vesele. Din păcate o veste mai mult decît rea (chiar dezastruoasă) ne-a parvenit prin intermediul prietenilor ieșeni (cu toate că unele zvonuri și ecouri ajunseseră pînă la noi de săptămîna trecută).

Super Nova nu mai există!

Știu că fiecare nume posedă intrinsec o încărcătură de destin, dar seneiștii nu meritau așa ceva, mai ales că dacă o nouă moare o face din cauze naturale nu înjunghiată pe la spate cum au pățit ieșenii.

Nu știu ce vor face seneiștii de-acum încolo, dar știu sigur ce se va întîmpla cu ceea ce-au lăsat în urmă (lucru lejer avînd în vedere zombiul apărut săptămîna aceasta cu camație împrumutată de la foștii redactori și cu texte rămase culese pe calculator): număr redus (continuu) de pagini pe motive de lipsă de timp, imprimarea unei direcții de cro-magnonism tehnicist văr primar cu automatul de făcut sandviciuri, fandomism copulariu tipic dobo(l)șevician (apropo, dacă cei publicați în numărul 100 sînt "scriitori ai casei" e pentru că un talent literar cu totul și cu totul special spre deosebire de alții care se află la "distanțe" de milioane de ani lumină de sefe), idolatrism optzecist (cu aducere de jertfe și sacrificii supreme la fiecare număr), propovăduirea "valorilor" orale cenacliere deschise către..., de fapt nu prea contează încotro, deschise să fie ca să nu te doară cumva capul gîndind etc.

Sîntem cu totul alături de prietenii noștri și începînd cu numărul viitor sperăm ca tot mai multe dintre rubricile pe care le găsești în Super Nova să le întîlniți în paginile JSF-ului (măcar parțial).

Oricum, noi considerăm că Super Nova nu mai există și, în concluzie, nu veți mai întîlni de acum înainte articole despre ea în revista noastră (ne-am săturat de cărășelisme, deci nu ne vom ocupa de epigonii lui ieșeni care produc dobogisme, mai ales că au iz de caltaboș).

DINO

JURNALUL ®

Editat de: INTACT SF

PREMIILE CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1993 - PLOIEȘTI
CONVENȚIEI EUROPENE DE SF 1994 - TIMIȘOARA
GEOVALY SRL - BUCUREȘTI (activitate promoțională)
CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1994 - BAIA MARE

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Adrian BĂNUȚĂ *(Redactor șef)*

Nicolae C. ARITON, Ionuț BĂNUȚĂ, Ovidiu BUFNILĂ, George CEAUȘU, Sebastian CORN, Mihail GRĂMESCU, Cristian IONESCU, Mara POPA M. D. PAVELESCU, Dan POPESCU, Petrică SÎRBU, Isabela ION *(REDACTORI)*
Marian IRIMIA, Mihai SAMOILĂ *(FOTOREPORTERI)*

ADRESA REDACȚIEI:
Șoseaua București-Ploiești, nr. 25-27, sector 1, București
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR

Director administrativ: *Titus GUVIR*
Tehnoredactare computerizată *Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ*
Culegere: *Doina PREOTU*
Corectură: *Nicu GECSE*
Montaj offset: *Georgiana DUCMAN, Mariana SEBE, Silvana GREERE*

JURNALUL SF. este înscris în Catalogul Presei la poziția 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODPET.
Cititorii din străinătate se pot abona prin RODPET SA
PO BOX 33-35, telex 11935 Telefax 3129432
București - România
Piața Presei Libere nr. 1

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor JURNALUL

Director: Dan DIACONESCU
Redactor șef: Marius TUCĂ

Tiparul executat la INTACT

A mai trecut un an prin noi
A fost şi soare, au fost şi ploi,
Dar important este c-aţi fost cu noi !

Trăim în epoca scrisorilor deschise. Cinste lor! (Scrisorilor, bineînţeles!) JSF 100 a fost o astfel de scrisoare deschisă. Atît revista în sine, cît şi întîlnirea de tip mini-ROMCON pe care a prilejuit-o ... - remarcaţi vă rog, stilul academic, clasic, în care am început.

Deci pe puncte. JSF 100 a fost un număr în care „generaţia '90" a furnizat texte cuminţi. Pe placul juriilor care i-au premiat pe nouăzecişti, pentru ca apoi să spună că... să spună că!

Petrecerea a constituit şi o tentativă de comunicare verbală între generaţii. Nimeni nu se aştepta ca această tentativă să se concretizeze într-un pact, armistiţiu, tratat, etc, etc, etc. Numai că, ghinion! Mîinile întinse au rămas suspendate în aer. Zîmbetele au îngheţat. Conversaţiile au fost doar funcţionale. „Merge vodca?" „Merge, merge!" „Da' ai gustat din sandviciurile alea cu castraveţi muraţi?"

Cam aşa s-a discutat. Cam aşa s-a comunicat. Aşa că, „nouăzeciul" aşteaptă, pe mai departe, scrisori de la „optzeci". Scrisori dintr-un deceniu care a încetat acum 5 ani.

Sebastian A. Corn

Şi a fost numărul 100...

Orice aniversare e un lucru frumos. Uiţi necazurile şi-ţi aminteşti doar bucuriile, împlinirile...

Sărbătorirea numărului 100 al JSF a avut un caracter nu atît festiv, cît de reunire a membrilor fandomului. O ocazie în plus să ne vedem, să ne împărtăşim preocupările şi grijile, să facem cunoştinţă şi să ne bucurăm de cîte s-au făcut în lumea minunată a SF-ului.

Lume multă şi bună. De la generaţia veche, reprezentată prin domnul Romulus Bărbulescu, pînă la cei mai noi autori.

Gălăgie din belşug: toată lumea vorbea cu toată lumea.

Bilanţ:

1) lucruri plăcute:

- cunoscut Petrică Sîrbu, Liviu Surugiu, Costi Gurgu, Nicolae Ariton. Oameni de calitate, de spirit, o plăcere să-i întîlneşti;

- revăzut prieteni mai vechi şi de suflet: Mike Haulică, Andrei Valachi, Sebastian Corn, Florin Pîtea, Ştefan Ghidoveanu şi mulţi alţii;

- atmosferă plăcută, ambianţă specifică reuniunilor SF, pregătiri impresionante ale gazdelor;

- discuţii înverşunate, de mă doare limba şi acum...

2) lucruri mai puţin plăcute:

- întîlnirea n-a durat cît am sperat şi cît ar fi dorit invitaţii;

- conducerea firmei n-a acordat o atenţie formală festivităţii. Ar fi trebuit să discute cu fanii, să le afle dorinţele;

- nu s-a anunţat în mod festiv (aşa cum merita) premiul acordat lui Mihail Grămescu, pentru o lucrare de excepţie.

Trăgînd linie şi adunînd, mai multe lucruri bune decît rele. Eu, oricum, m-am simţit bine. Chiar foarte bine! Abia aştept sărbătorirea numărului 150. Şi 200. Şi 250. Şi tot aşa, pînă la 1000. Şi mai departe.

La mulţi ani, JSF! La mulţi ani, Adrian, Ionuţ, Isa şi la toţi ceilalţi care aţi trudit din greu!

Liviu RADU

Din punctul meu de vedere a fost grozav, mai cu seamă că am luat premiul cel mare şi lumea m-a lăudat şi felicitat.

Mihail GRĂMESCU

100 de Jurnale într-unul singur

Oarecum timizi, noii intraţi ar fi trebuit să se oprească în mijlocul încăperii şi să cînte pe două voci (unul mai mult recitînd, căci nu prea le avea pe partea de melodie):

Am venit aici la voi
Florile dalbe
La Jurnal să ne-adăpăm
Florile dalbe
Turism SF să promovăm
Florile dalbe
Bănuţii să-i consumăm
Florile, florile dalbe.

După scurtul cîntec metroucesc, cei doi ar fi urmat să facă o tură pe la cei prezenţi în încăpere, poate, poate ar fi strîns ceva bani de-un drum pînă la următoarea con-SFătuire. Unul dintre ei poate chiar cît să-şi cumpere o nouă maşină de scris, căci cealaltă, cu care a colindat fandomul românesc o bună perioadă de timp, tocmai o vînduse în piaţa din Bucureşti. Spada n-o vînduse încă, aşa că nu-i mai trebuia încă una...

... Dar n-a fost să fie aşa.

Începutul avusese deja loc şi toată lumea stătea care cu care, vorbind despre te miri ce.

Primul lucru pe care l-ar fi remarcat cineva care nu a mai intrat în redacţia JSF de la lansarea nr. 50 ar fi fost cu siguranţă lipsa telexului ("U SONT LA NEJ DAN'TAN"? vorba culva ale cărui înclinaţii hidrologice n-aveau nici o legătură cu SF-ul, şi ca atare nici nu a fost invitat). În schimb, în camera cu sandviciuri cînta Pink Floyd la radio-casetofonul lui Liviu.

Bun Pink Floyd, dar parcă şi mai bune sandviciuri, mai ales cînd umblă zvonul că banul Ionuţă a pierdut ţ ore tăind (era să scriu desenînd) feliile de pîine. Desfăcătorul (unicul?) se afla în proprietatea lui Pompi Gutul, aşa că m-am interesat subtil care e biroul lui Isa şi am desfăcut prima sticlă şi următoarea folosind tăbliile celorlalte birouri.

În acest timp, în Sala Mare a Jurnalului SF s-au desfăşurat evenimentele mondene specifice unei astfel de lansări. Scanerul de pe Enterprise (la timpul ei, lansată într-un mod oarecum asemănător) ar fi descoperit o densitate neobişnuită de personalităţi pe warpul pătrat.

S-au discutat afaceri şi colaborări, s-au depănat amintiri şi s-au făcut previziuni pentru viitor. Într-un cuvînt, s-a făcut cultură.

S-a filmat (over the top, bineînţeles, Adi Bănuţă), s-au acordat şi s-au luat interviuri. Grijulii, gazdele au îndepărtat scrumierele, pentru a se evita intrarea în microfonie. Preventiv.

Nefiind prezent, n-a putut nimeni să-l întrebe, aşa, în contrapartidă: "Tu ce cauţi aici, cine te-a invitat?"

En'C. 'A se plimba impulovărat anglo-saxon printre cei prezenţi. "E un tîmpit", spuse Rabi' cu dezarmanta-i sinceritate caracteristică, după ce i l-am arătat discret de la o distanţă necondamnabilă. Nu mi-am permis să-l contrazic. Trecusem deja la pagina vinuri şi vedeam lucrurile în mov. Şi cînd te gîndeşti că doi-trei membri Ponci au ocolit zona din motiv de a nu contacta molipsitorul "dizliz" în urma unui eventual (nedorit) contact (cu arsuri) de gradul III.

Cine şi-a găsit timp, a putut chiar să şi răsfoiască JSF-ul de 100. Dacă a mai prins.

Încet, încet, sefiştii participanţi, într-un spirit de cucerire star-trekist bine cunoscut au început pe nesimţite expansiunea.. Primul pas: ocuparea holurilor. Zona de explorare se lărgea încet dar sigur, iar de Prima Lege a Neintervenţiei nu prea se sinchisea nimeni. Holdele erau arse, fîntînile erau otrăvite, sticlele erau răsturnate, maşinile de scris aruncate şi totul, totul începea să capete o structură verde-gelatinoasă. O ceaţă ciudată a început să-şi facă simţită prezenţa, învăluindu-i pe cei prezenţi sau absenţi (oriunde s-ar fi aflat aceştia). Nu mai era mult pînă la biroul şefului. Atunci...

Cine e şef, e şef: şi cum ar putea să-şi dovedească acest lucru, dacă nu spunînd că nu e vole, atunci cînd e nevoie. Aşa că, tocmai cînd cei rămaşi dintre participanţi începuseră să se obişnuiască cu atmosfera şi să se integreze mediului, s-a dat stingerea.

Oficialii plecaseră deja, cu costumele şi cu telefoanele lor portabile. Cei rămaşi au înghiţit repede cît au mai putut, au băut ce au mai găsit, şi-au strîns lucrurile şi s-au cărat. Dacă-i musai, îi musai.

Ce-a fost, a fost, vorba românului: scurt, dar bun.

Ce va fi, va fi. Mai vedem noi, poate, pe 25 noiembrie 1995 (7503 de la Potop încoace) la lansarea numărului 150.

Pînă atunci aştept, ca întreaga ţară, de altfel, lansarea festivă a numărului 101. Am zis. PONCI!

Un invitat din specia I
(Călin GIURGIU)

Aniversarea numărului 100 al JSF a fost o petrecere mai mult visată decît (personal) întîmplată. A însemnat cîteva nopţi nedormite (făcînd planuri, visînd la rochii de bal şi întîlniri cu prieteni de care ţi-e dor - ce noapte o să fie, ce de surprize o să le facem tipilor, o să cadă pe spate, ce mai!). Apoi a venit sorocul naşterii revistei (ştiţi cum e, agitaţie: cum să-l îmbrăcăm pe ăla micu', iese băiat sau fată?, numele îl ştiam deja: JSF 100 , o să semene cu mine, cu Adi, cu Ionuţ, cu tipii care semnează textele, cu Moş Crăciun sau cu toţi deodată, ce ne facem noi? ce face tipografia?, de ce nu mai tipăreşte odată?, s-a stricat rotativa, ăştia au ceva cu noi!, în sfîrşit a ieşit! (e mişto!, precis seamănă cu mine!)

Aici faza idilică s-a terminat: colegii mei şi-au adus aminte că sînt femeie, că femeile fac piaţa, fac mîncare (sandviciuri), şi o grămadă de alte chestii (de alte chestii m-au scutit, m-au lăsat să le fac pe primele două). Aşa că din aniversarea numărului 100 nu-mi amintesc decît că am făcut cîteva sute de sandviciuri, că am discutat cu cîţiva prieteni care m-au ajutat (le mulţumesc pe această cale), că am fost într-o permanentă stare de agitaţie sperînd ca toată lumea să fie mulţumită, că am schimbat cîteva cuvinte şi saluturi în treacăt iar în jurul orei 22 (cînd mă hotărîsem şi eu să mă distrez) din motive obiective prietenii mei au trebuit să plece.

Din surse politicoase (demne de încredere) am aflat că petrecerea a ieşit bine. Mă bucur. Sper să se fi distrat într-adevăr. Acum visez la aniversarea numărului 1.000 cînd nu o să mai facem gafele pe care le-am făcut acum şi la care vă pregătim nişte chestii trăznet (o să păstrez toaleta de la numărul 100).

Is(oscel) JESEFICA

FILE DIN ISTORIA MODERNA A LITERATURII SF ANGLO-SAXONE

34. Continuînd istoria debutului lui van Vogt în literatura SF, începută în episodul trecut, trebuie subliniată ideea că indiferent de motivele pentru care van Vogt nu-şi mai aduce aminte cauzele nepublicării decît într-un tîrziu a nuvelei sale „Black Destroyer", adevărata cauză a fost asemănarea prea puternică cu „Who Goes There". Acelaşi lucru se poate spune şi despre „Discord in Scarlett" apărută în decembrie a aceluiaşi an, precum şi a altor cîtorva texte care mai tîrziu au alcătuit osatura romanului „The Voyage of the Space Beagle" (tradus şi la noi). Acest roman este o poveste despre explorarea spaţială, pe o durată de mai mulţi ani, făcută de o navă spaţială, „Space Beagle" („beagle" însemnînd o rasă canină: prepelicarul, dar titlul este de fapt o aluzie la nava *HMS Beagle* cu care Darwin a făcut faimoasa sa călătorie în Marea Sudului, vizitînd şi insulele Galapagos). Echipajul este alcătuit dintr-o adevărată armată de oameni de ştiinţă, printre care se află şi Elliot Grosvenor, un „nexialist". Această nouă ştiinţă inventată de către van Vogt (din latinul „nexus", participiul trecut al verbului „nectere", care înseamnă „a lega", de unde ideea unei ştiinţe din care se desprind toate celelalte) este veritabilul erou al romanului. „Space Beagle" va întîlni astfel pe Cori (eroul din „Black destroyer") care este o specie de felină al cărei metabolism necesită absorbţia de potasiu. Cori se lasă prins şi adus la bordul navei unde masacrează numeroşi oameni pentru a-şi extrage din celulele lor acest metal. El se dovedeşte capabil să controleze şi sursele de energie ale navei, declanşînd o luptă pe viaţă şi pe moarte. Doar sfaturile lui Grosvenor le permit celor de la bordul lui „Space Beagle" să scape de teribila creatură. În scurt timp se întîlnesc cu „Ixti", eroul/eroina din „Discord in Scarlet". Acest monstru se bucura de puteri fabuloase, el putîndu-se adapta la structura atomică a oricărui tip de metal şi să-l traverseze, să absoarbă cantităţi uriaşe de energie care ar fi ucis oricare altă creatură. Se lasă capturat, introdus într-o cuşcă şi adus în interiorul navei unde evadează. Capturează mai mulţi oameni pentru a-şi depune ouăle în cavitatea lor abdominală şi în curînd micuţii „Ixti" i se alătură, dar intervine Grosvenor care-i evacuează de pe „Space Beagle". Monştrii se precipită afară alergînd după o pradă, izbindu-se de ecranul energetic construit de oameni. Dar alte multe pericole îi aşteaptă pe membrii echipajului navei spaţiale.

Un alt tînăr autor îşi face debutul în numărul din septembrie 1939 al revistei „Astounding Science-Fiction": Theodore Sturgeon cu o povestire scurtă, „Ether Breather", un încîntător text umoristic despre emisiunile de televiziune în culori (care nu existau în acea epocă). Informaţiile oferite de speakeri, actori, politicieni etc., prin intermediul televiziunii sînt percepute deformat de către spectatori, chiar speach-ul ţinut de Secretarul de Stat se transformă într-o glumă fără perdea. Explicaţia pe care o oferă Sturgeon cititorilor săi este aceea a existenţei unor fiinţe fără formă, trăind în eter şi capabile să altereze emisiunile TV pe parcursul emiţător-receptor.

Theodor Sturgeon, pe numele adevărat Edward Hamilton Waldo, s-a născut la 26 februarie 1918 în statul New York. Primeşte o educaţie strict religioasă (familia sa a dat mai mulţi preoţi de cult protestant). Mama sa, poetă, îl iniţiază în literatură, dar copilăria sa este tulburată de divorţul părinţilor săi. Efectul a fost acela al unor rezultate slabe la învăţătură, cu rezultate notabile doar în activitatea sportivă. La 15 ani, un reumatism cardiac l-a îndepărtat pentru totdeauna de stadioane. Tînărul se dedică lecturii: Verne, Wells, apoi reviste, mai ales „Unknown". Şi, astfel, literatura science-fiction avea să cîştige pe unul din cei mai mari scriitori ai săi.

În octombrie, Dr. Edward Elmer Smith revine cu o nouă continuare la seria „Triplanetary: Grey Lensman". Era o urmare a aventurilor lui Kimball Kinnison, „Cel care purta cristalul", bijuteria lui Arisia, care oferea facultăţi telepatice şi conferea deţinătorului puteri enorme. În urma voturilor cititorilor, timp de trei luni, cît a durat publicarea romanului în serial, acesta a fost pe primul loc. Meritînd aceasta cu prisosinţă.

Ianuarie 1940 marchează adevăratul debut în Astounding al celui de-al treilea mare clasic al genului SF, Robert Heinlein. El mai fusese deja publicat de două ori în revistă, în anii precedenţi, dar cu texte minore care astăzi au fost uitate. Cu „Requiem" avea să se instaleze în plutonul celor mari. Heinlein s-a născut în iulie 1907 în Missouri. După studiile normale, intră într-o şcoală militară preparatorie şi se pregăteşte pentru o carieră militară strălucitoare, cînd o boală grea, în anul 1934, îi schimbă cursul vieţii. Cinci ani mai tîrziu, starea sănătăţii nu se ameliorează cu nimic şi atunci încearcă să facă o carieră de scriitor, o activitate care i se potrivea stării fizice precare.

„Requiem" povesteşte istoria unui bătrîn, Harriman, omul care finanţează prima rachetă lunară. Heinlein s-a dovedit a fi cu această nuvelă un bun american liberal, dar destul de nerealist din punct de vedere financiar, deoarece a considerat eronat că zborurile pe Lună vor fi un program particular şi nu unul naţional. În finalul povestirii, racheta condusă de către doi piloţi, îl va conduce pe bătrînul Harriman pe Lună unde moare fericit.

În martie 1940, Nat Schachner ne oferă un text de primă importanţă, „Cold" avînd ca temă solidaritatea interrasială, preferată în locul imperativului patriotism. Trei pămînteni şi doi marţieni se întîlnesc pe Ariel, unul din sateliţii lui Uranus, unde se ocupau cu extragerea unui mineral ce era indispensabil economiei planetelor lor. Din motive imprevizibile, filonul este pe terminate, cantitatea disponibilă fiind egală cu cea necesară pentru trei ani de consum pentru fiecare planetă. Pămîntenii şi marţienii primesc ordin de la guvernele lor să se elimine reciproc astfel încît rezervele de mineral să le asigure 6 ani de supravieţuire, răstimp suficient pentru a căuta alte surse. După o dramatică luptă de conştiinţă, cei cinci tovarăşi refuză să accepte ordinele şi-şi unesc eforturile pentru a rezista.

Numeroase nuvele ale lui Robert Heinlein au jalonat acest an 1940. Alţi autori apar în această perioadă, dar cu texte mai puţin marcante, de exemplu L. Ron Hubbard şi Leigh Brackett. În sumarul revistei „Astouding Science Fiction" se regăsesc curent Lester del Rey, Raymond Z. Gallun, Harl Vincent, Sprague de Camp etc. În septembrie, debutează unul din cele mai faimoase seriale în foileton ale revistei, „Slan", de A.E. van Vogt. Toţi amatorii îi cunosc tema astăzi: Slanii sînt mutanţi, oamenii superiori care trăiesc ascunşi printre noi, în mijlocul nostru. Odată ce oamenii normali află de existenţa lor, datorită unor reflexe atavice de autoapărare, pornesc în urmărirea acestor fiinţe cu intenţia de a-i masacra. Romanul are un succes fabulos printre cititori şi aventura lui Slan Jommy Cross intră alături de Hawk Carse şi Kimball Kinnison în templul eroilor „Astounding".

În numărul din aprilie 1941, îl regăsim pe Issac Asimov, cu „Reason", un text care mai tîrziu va face parte din celebra operă despre roboţi, „I, Robot". Prima nuvelă din acest ansamblu fusese publicată cu un an înainte în „Super-Science Stories". Isaac Asimov s-a născut în anul 1920 la Smolensk, în Uniunea Sovietică. Aşa cum numele său o indică, provenea dintr-o familie de evrei, care au emigrat în USA puţin după naşterea sa. Tînărul Isaac s-a dovedit a fi un excelent american, excepţional dotat pentru o carieră de savant. Îşi obţine diploma la Universitatea Columbia şi începînd cu anul 1938 devine un fan foarte activ care nu întîrzie să scrie el însuşi. Dar despre soarta unuia din cei mai mari autori SF, în episodul următor.

(VA URMA)

NICOLAE C. ARITON

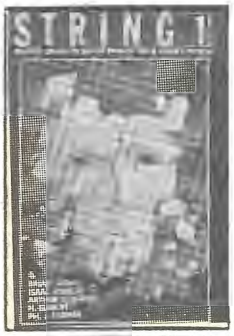

CENACLUL STRING

Cenaclul String a apărut oficial pe data de 6-X-1989, ca cenaclu de „anticipaţie tehnico-ştiinţifică şi literatură science-fiction" în Institutul Politehnic din Bucureşti, ca urmare a dorinţei mele şi a prietenilor studenţi cu care alcătuisem un grup de dialog filozofic, ştiinţific şi literar de prin '87.

Dorinţa de a ne face un ideal din cunoaştere şi de a încerca „o renaştere culturală" a constituit pentru noi sensul creării acestui cenaclu numit „String" după Teoria stringurilor, fascinaţii fiind noi de posibilitatea unui Univers cu 26 de dimensiuni şi că „totul ar fi vibraţie".

Demersurile spre oficializare au fost bine primite de ASC cît şi de comitetul de partid. Să nu uităm că oamenii de ştiinţă rămîn tot oameni de ştiinţă, tot pălmaşi ai cunoaşterii, indiferent de tipul de societate în care trăiesc. Doar responsabila ideologică a Centrului Universitar Bucureşti nu a fost de acord cu denumirea. (De ce să nu aleagă un nume românesc, domn'e? Ce-i aia string? S-au terminat cuvintele din limba română? Poziţie la care am răspuns - STRING înseamnă strING adică prescurtarea străzii inginerilor, simbolul creativităţii comuniste a inginerilor români! Cu acest răspuns am reuşit să salvez denumirea cenaclului).

Întîlnirile bilunare erau un succes. În zilele în care secţia de documentare ştiinţifică a cenaclului îşi desfăşura activitatea soseau pînă la patru sute de participanţi. Aveam mulţi susţinători, atît în rîndul profesorilor şi cercetătorilor institutului nostru, cît şi din institutele de cercetare bucureştene. Subiectele dezbătute erau din zonele efectului de piramidă, fractalilor, teoriei numerelor etc.

În cadrul secţiei literare a cenaclului citeam şi criticam lucrările semnate de stringişti multe dintre ele create sub impresia întîlnirilor anterioare. Critici literari : Romulus Bărbulescu şi George Anania.

Revoluţia a găsit cenaclul punîndu-şi problema publicării lucrărilor sale, drept care, în vara lui '90, am reuşit să publicăm primul număr al revistei *String* - revistă de ştiinţă prospectivă şi science-fiction (cu geometrie variabilă funcţie de nivelul de trai al poporului român, judecînd după evoluţia formei şi preţului).

Paralel cu activitatea internă cenaclul a participat la structurarea mişcării science-fiction din România, alături de Quasar, H. Coandă, Geneze, Atlantis, Quo Vadis, A cincea dimensiune, Argonaut, Wells etc, ca primă acţiune fiind organizarea la Bucureşti, în toamna anului '90 a celei de-a XX-a Convenţie de Science-Fiction.

S-a simţit necesitatea creerii unei federaţii a SF-ului românesc, lucru care de altfel s-a şi întîmplat după foarte multe întîlniri ale reprezentanţilor diferitelor grupări mai sus amintite.

Astfel Cenaclul String a devenit Centrul de Ştiinţe Prospective şi Science-Fiction (obţinînd personalitate juridică la data de 3 septembrie 1990) părăsind Institutul Politehnic, măcinat în acea vreme de lupte sindicale studenţeşti. Asemeni lui, celelalte cenacluri şi-au creat structuri cu personalitate juridică, fapt care a permis înfiinţarea Federaţiei Naţionale de Tineret pentru Science-Fiction, Ştiinţe Prospective şi Impactul cu Viitorul.

La data de 9 ianuarie 1991, FNTSF-ul a obţinut personalitate juridică avînd deci ca promotori de bază "Cenaclul String", reprezentat de subsemnata şi "Cenaclul Quasar" cu al său "plecat" Dan Merişca.

În prezent cenaclul a devenit puternic iar emulaţia spiritual-artistică, alături de deplasările în subgrupuri la diferite "Con-uri" îi dau o notă specială, de grup unit. De la unu, la doi membri pînă la treizeci (euROcon '94) ne deplasăm la prietenii noştri din toată ţara, încercînd să participăm la concursurile organizate de aceştia şi eventual să le "cîştigăm" premiile.

Cei mai mari "colecţionari de premii" literare din STRING sînt: Ana-Maria Negrilă, Luana Răduca, Mihail Grămescu, Liviu Radu, Adrian Preda (preşedintele cenaclului), Claudiu Murgan, Dan Dumitrescu.

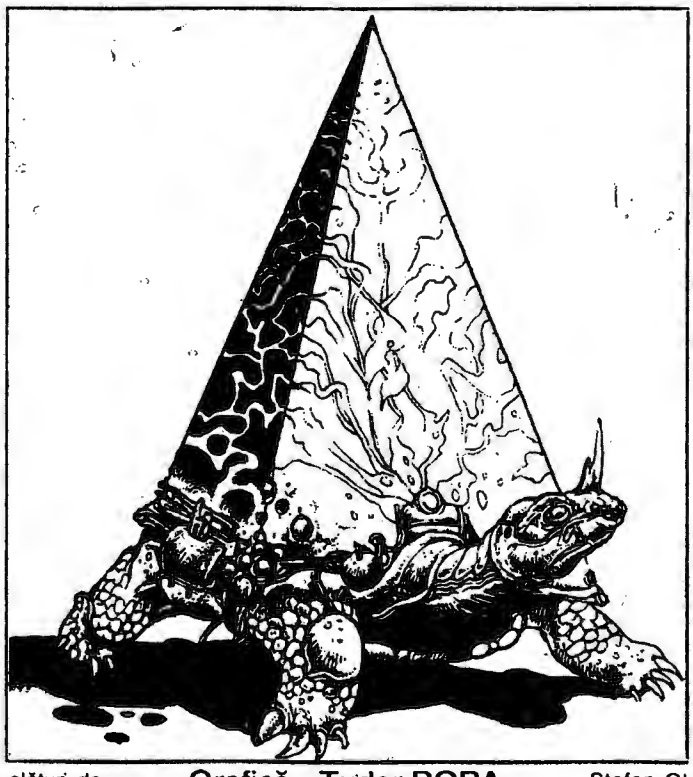

Grafică - Tudor POPA

La secţiunea arte plastice: Mihai Ciochia şi Tudor Popa.

La "alte mijloace de exprimare în SF": Trupa Danstring - cu Alexandru Demostene Ambronos - coregraf.

Tot aici, de curînd şi-au exprimat intenţia de a deveni stringişti, membrii grupului muzical "Karma".

Secţia de ştiinţă prospectivă a CSPSF - String este condusă de Florin Munteanu şi "întărită" de subsemnata.

În afara celor enumeraţi sînt şi "cei mulţi", fanii din rîndul cărora aşteptăm cu nerăbdare să se desprindă marii aducători de performanţe (lucrări şi diplome).

Ar trebui, poate, să-i enumerăm pe cei cîţiva foarte buni care din diferite motive nu mai sînt membri activi String: Adrian Cotorogea, Cristian Bordei, Marius Alecu şi continuu aşteptatul Mihai Răuţă. Trebuie să-i mai avem în vedere pe membrii fondatori, (Profesorul Drîmer, Bărbulescu-Anania, Mihai Bădescu, Ştefan Ghidoveanu, Neculai Ghinuţi etc.) pe membrii corespondenţi şi pe viitorii membri.

Cenaclul nostru a reuşit pînă în acest moment să editeze nouă numere ale fanzinului STRING, graţie activităţii devotate a surorilor Adriana şi Monalis Gogan. Pentru viitor: ANTOLOGIA STRING.

Mihaela Muraru-MÂNDREA

Mihail GRĂMESCU

Personajul Overlook

Clasificarea (de către editori) a cărții acesteia ca horror mi se pare o defectuoasă apreciere, fiindcă în accepțiunea generală prin horror se înțelege un „gen minor", consumatorist, derivat modern din goticul romantic. Ori, romanul lui King, prin problematica implicată, dar, mai ales prin scriitură, se înscrie în sfera majoră a beletristicii, metafizicii și istoriei.

Referitor la moralismul romanului este interesant că, pînă la un punct cartea ar putea apare unui cititor neavizat ca o propagandă puritană anti-alcoolică. Însă adevărata ei problematică este mult mai profundă.

Oricît ar putea să pară de curios, personajul principal al cărții nu este nici Danni, copilul cu „trălucire" care poarta în subconștient un fel de alter-ego ca pe o proprie variantă ulterioară a lui, mai mare – Tonny („To NY", în opoziție cu „to ranch" – Torrance, numele lui de familie), nici bucătarul negru Halloran (nume compozit poate de la „hallo, ran!", cu particula RAN ca și numele de familie al familiei Torrance), negru care are și el „strălucirea", nici ratatul alcoolic Jack Torrance („run" – fugă) părintele „strălucirii", care însă nu strălucește și el cu aceeași „strălucire" ca fiul său, nici Wendi, doamna Torrance (s-ar putea ca numele ei să aibă în vedere particula fonetică echivalentă cuvîntului „wind" – vînt, care mai apare și în toponimia cărții – Sidewinder – „partea dinspre vînt" – în limba engleză cuvîntul „vînt" în diferite construcții sugerează tristețea, disperarea). Niciunul dintre aceștia nu este personajul central al confruntării și narațiunii, ci oarece mult mai teribil și mai amplu – chiar Hotelul Overlook („deschidere", „vedere către Afară"), care opune „strălucirii" personajelor propria sa „strălucire" teribilă cu care încearcă să și-i aservească pe toți și includă într-un... complex ca un organism global funcționînd autonom dar CU CONȘTIINȚĂ DE SINE. Templul, un ordin semi-religios care are, poate fără ca autorul să știe asta – ca patron mistic pe Sfîntul Ioan de Ierusalim. Se reia astfel, oarecum, printr-un caz particular, Istoria Comorii Templierilor și, poate, procesul acestora, între posedare și satanism. Fiindcă, cine știe? poate că ultimul Mare Maestru al Ordinului nu a fost, așa cum se crede, arsul pe rug Hohenfern – un simplu martir celebru al Ospitalității în căutarea (sau posesiunea) Pietrei Filosofale și Elixirului.

La început nu „conversează" cu Marea-Construcție-Satanică decît cei aleși, dar treptat „strălucirea" se aprinde în toți și, mai ales în ultima parte a cărții, toți trăiesc în Duh (un Duh impur și „zgomotos" – poltergeist) și Duhul e în toți. În drum spre hotel, revenind să salveze copilul „stăluciri" care-i transmite strigătul său de ajutor pe cale parapsi, negrul Halloran întîlnește numai persoane cu „strălucire" în calea sa – pînă și necredincioșii fiind atinși de marea iluminație.

Pe de altă parte, romanul lui Stephen King este istorie – istoria tenebroasă a unui Templu din vîrf de munte – dar, totodată și istoria unui mare concern – cea mai mare putere economică a lumii. Aluzia la Hollidays Inn, cu sediul la Las Vegas, este destul de străvezie în paginile cărții, astfel încît curajul de autor a trebuit să fie mascat oarecum prin declarația de intenții a autorului, care se dezice de orice aluzie la realități concrete. Adevăr și legendă, romanul vădește din partea autorului o cunoaștere destul de profundă a fenomenului și obiectului descris – sau, poate, cine știe, o iluminație, o „strălucire" nemaipomenită – comparabilă celei a lui Kafka atunci cînd a scris Castelul. Fiindcă nu multora le este dat să atingă această problematică „și să mai rămînă în viață". De la Templul lui Solomon încoace, aici stă ascunsă una dintre tainele sacre ale civilizației. Cauza intimă a cruciadelor și pelerinajelor mondiale.

În sacrificiul fiului prin foc stă, arhetipal, transcedentul legendei lui Isaac, transpusă însă în roman în varianta Sacrificiului Tatălui.

S-ar putea ca romanul să fie chiar mai profund decît autorul său – așa cum se întîmplă de obicei cu o capodoperă, textul este „mai deștept" decît autorul, trăind o viață independentă într-o desfășurare autonomă în care cititorul găsește și vede, de fapt, ceea ce știe și ceea ce înțelege el, iar nu ceea ce ESTE în text ca atare.

Derwent (din nou particula sugerînd cuvîntul „vînt") – patronul tainic al antreprizei care cînd apare, cînd dispare în istoria hotelului, împreună cu alte nume din lumea interlopă a Las Vegasului deloc străin de universul cazinourilor și afacerilor tenebroase – trimit cu gîndul la începuturile acestui oraș american al gangsterilor și jocurilor de noroc. Deși investigațiile lui Jack Torrance ajung pînă în 1940 , majoritatea informațiilor se învîrt în jurul anilor 1960 - 1963 – deci președenția Kenedy, cu tainele asasinatelor frumoasei M.M., actriței Sharon Tate și sinuciderilor lui Hendrix și J. Jopplin – istorii dubioase cu droguri, secte și mtrapazlîcuri politice legate de războaiele din Coreea, Vietnam, Laos și Cambodgea.

Și totuși sacrificiul lui Jack în plină beție mistică exprimă refuzul dezgustat al acestuia față de cei care vor beneficia de moartea sa, fiindcă el este semi-conștient că a fost împins spre ea, prin gestul său disperat „căpătuindu-și" familia, care îl urăște, și pe care el sfîrșește prin a o urî. Prin moartea sa, ei vor trăi bine, așa cum prin moartea eroilor americani în Vietnam, „în foc", americanii reușeau s-o ducă bine economic, să prospere. Oaia neagră devine țap ispășitor și înger păzitor. „Domnul", rău în viața sa lumească, după moarte devine blînd păstor turmei sale.

Un destin de scriitor neînțeles?

Să fi fost, oare, special trimis acolo, în infernul Overlook, de prietenul său Al Shockley („Șoc"). Prietenul de beții și crimă. Prietenul său. „Prietenul".

Domnul cel Negru, patronul împietrit al sufletelor păcătoase pe care le găzduiește, Hotelul Overlook îi fumizează lui Jack primele informații despre sine cu scopul de a-l determina să scrie despre EL?

Jack lucrează la întreținere. Pentru cine cunoaște sistemele hoteliere, este cunoscut că, din pricina răspunderii nelimitate apăsînd pe aceste posturi, cei care le ocupă sînt OAMENI DE SACRIFICIU. Responsabilii răspunzători. Sacrificații.

Hotelul Overlook este viu. El se mișcă și prin sine (liftul), dar și prin subsidiile paznicilor săi magici – ființele-de-tufe tunse zoomorf. Familiei Torrance i se relevă treptat că trăiește, practic, într-un sol de Budda pantocrator – în pîntecele infernal al Satanei. De „focul veșnic" care întreține „viața" moartă a acestui TRUP de piatră se ocupă însuși robul, sacrificatului, „mielul" Jack – Isus și apostol mărturisitor al propriei sale răstigniri – despre care, însă, patronul Al îi interzice să scrie ceva dacă mai vrea să-și păstreze pîinea.

„Shin" – „strălucirea" și iluminația umană se confruntă cu „shining"-ul Cel Mare al Hotelului – un incubus (Duh al răului) terifiant, urcînd din Șaolul „locuințelor adîncit" să-și la prada de suflete. EL vine cu cortegiul său de valpurgii tocmai într-o noapte de hollowen și refuză să se mai întoarcă în lad.

„Shining" nu este numai o formă de posesiune a „celor slabi" – ci un fapt. Este răul nenumit, care iese din personaje pentru a se reifica și întrupa în arătările și fantomele Hotelului-Șaol și realitate fizică totodată. Apocaliptic, în final Satan-Overlook este aruncat în foc veșnic. El este Tîrfa și Babilonul unei întregi epoci istorice. Overlook, „privirea dincolo" este „prostituata cea mare și tîrfa" de pe înălțimi care „a benchetuit cu toți împărații și puternicii lumii".

În mod simbolic, în finalul cărții Dany este pescar: „pescar de suflete". El trage deasupra din adîncuri un pește DE CULOAREA CURCUBEULUI – care vestește intrarea într-o altă epocă a istoriei Apocalipsei. Curcubeul, legămîntului lui Dumnezeu cu Sine – speranța că aceștia vor fi lăsați, că ei îl vor putea vedea pe Pantocrator la Parusie. Ei nu vor mai muri de „a doua moarte".

Ținînd cont de caracterul extrem de „sistematizat" al delirului de creație al lui King (criptic, dar absolut coerent la nivel simbolic și narativ – text și metatext) este de presupus că nici animalele-din-tufișuri-tunse nu sînt chiar elemente aleatorii ale narațiunii. Astfel, poate că alcătuirea lor din tufișuri sugerează o trimitere la branche-uri – acele alegorii animaliere medievale cavalerești. Iepure, cîine, leu – par a avea un caracter heraldic. S-ar putea descifra un sol de fabulă oarecum în legătură cu „mumia" de copil din țeava de beton a terenului de joc. S-ar putea, însă, ca referința aceasta, totuși, să nu aibă decît o încărcătură freudiană.

Și, în sfîrșit, ca un semn al nivelului înalt de elaborare al textului, ar fi interesant de remarcat cracterul cabalistic al construcției operei – romanul are 58 de capitole (suma 13) și este împărțit antropomorfic în 5 părți (sugestie de pentagramă).

Cum, din punct de vedere estetic orice creație spirituală este, în același timp, creatorul ei dar și un Templu pentru Idee, forma romanului nu este deloc întîmplătoare și lipsită de interes pentru studiu (chiar și atunci cînd creația a fost un act eminamente intuitiv).

SHINING de Stephen King (Ed. Nemira 1994)

Liviu RADU

PLICTISITORUL

Stăteam la masa de lucru, cu o mutră preocupată. Eram, într-adevăr, preocupat cum să nu fac nimic. Prin fereastră văd strada. Un post de observație perfect. Așa că l-am zărit de departe. Doamne, iar! Ce plictiseală!

Mi-am luat iute niște foi în față și mi-am compus o înfățișare de truditor ajuns la capătul puterilor.

A intrat pe ușă fără să bată. Avea, ca de obicei, un aer straniu. Purta un pardesiu bej și un melon gri, înfundat pe cap.

– Bună seara, a zis.

– Bună dimineața, i-am răspuns.

Era ora paisprezece.

– Lucrezi, ca întotdeauna...

Glasul îi sunase ciudat. O dată încercase să facă pe ventrilogul. Își umflase stomacul cu aer și începuse să dea din clanță, fără să dea din gură. Da' i-am ars un șut în burtă, de-a umblat toată săptămîna răgușit!

– Lucrez, ca întotdeauna...

Arăta palid. Avea privirea fixă. O înfățișare de mort dichisit. Mă plictisea, dar știam că n-o să scap de el pînă nu-și făcea numărul. Bănuiesc că, dacă aș fi încuiat ușa, ar fi intrat prin gaura cheii. Mă întreb cum s-ar fi descurcat dacă aș fi lăsat cheia în broască...

– Aș dori să mă sinucid, a șoptit cu glasul lui ciudat.

– Ești invitatul meu, i-am răspuns, convins c-o s-o facă oricum. Să-ți dau o mușama, să nu-mi murdărești covorul...

– Merci, nu-i nevoie.

– Oricum, nu te zvîrcoli prea mult. Rîndul trecut mi-ai răsturnat biblioteca.

– N-ar trebui să fii atît de meschin cu un om care-și va pune capăt zilelor...

– Du-te-n mă-ta!

Mi-a ignorat replica și a scos din buzunar un pumnal cu lamă îngustă și mîner mare, gros.

Și l-a înfipt în git. N-a curs pic de sînge. Apoi a rotit pumnalul în jurul gîtului, de parcă ar fi tăiat capacul unui pepene. Pe piele îi rămăsese o dungă subțire, de parcă s-ar fi zgîriat cu unghia.

S-a uitat la mine, foarte satisfăcut.

– Am văzut deja poanta asta, am oftat eu, plictisit. Un pumnal de teatru... Se folosesc din antichitate... Au mînerul gros, iar lama intră în el la cea mai mică apăsare. Apoi, cînd acea apăsare încetează, un arc slab o împinge afară. Lasă impresia unui pumnal care intră și iese din rană. Are efect puternic asupra ființelor sensibile. Utilizarea lor în spectacolele publice a fost interzisă de cînd, în timpul unui turneu, cineva a avut ideea, genială în sine, de a folosi niște pungi cu cerneală roșie. Aveai senzația că victima își pierde cu adevărat sîngele... Trei sferturi din public a decedat pe loc, iar restul a fost internat la balamuc.

– Mda, a zis el. De fiecare dată cînd te vizitez aflu lucruri noi...

S-a întors spre ușă. Pleca. Scăpam de el!

Și-a ridicat melonul, salutîndu-mă.

Înțepenit în pălărie, capul îi urmă mișcarea mîinii, zîmbindu-mi amabil...

SCRIPTURI

Luana RĂDUCĂ

EPOCA FIERULUI

Împărățea Pământul, dar asta nu-i mai era de ajuns. Tot Cerul putea fi al lui, doar dacă... Și gîndul sfîrși într-o încrîncenată blasfemie. Tot ce însemna mesaj-matrice urla în sine: „Pericol!" Dar lacom de păcat, pătrunse-n atmosferă. Ca un stăpîn. Și se dovedi a fi mult mai puțin. Sfîrși stupid la întîlnirea cu molecula de azot.

Se dezvoltase într-un zăcămînt de fier, ca o ciupercă parazită. Cu valența lui schimbătoare, fierul îi fusese și mamă și tată. Se hrănise cu fier, existase și procrease numai prin fier și numai fier.

Pentru că era, în general, o pacoste, amicii săi minerali îl numeau «Miss Rugină». Dar asta n-avea nici un rost. El n-avea nimic în comun cu oxigenul, gazele îi erau mai mult decît indiferente. Așa pretindea.

Era un cristal-matrice fugit dintr-un lot de experiență, dar prefera să se creadă că-i venit de niciunde. Cu toate acestea, îi spuneau „Rebelul". Avea un mod ciudat de a completa straturi orbitale, de a modifica nuclee. Fertiliza, în fapt, zăcămîntul, iar acesta creștea de la zi la zi. Materia devenea continuu fier.

În cîțiva ani zăcămîntul căpătase dimensiuni inimaginabile, iar creșterea se accelera permanent, într-un ritm nebănuit încă.

Pămîntenii erau, cumva, amețiți de ce li se oferă generos și pe neașteptate: o resursă practic inepuizabilă, «vie», cînd toate celelalte erau de mult secate, cînd principiul forte fusese, de veacuri, „înlocuirea surogatului cu surogate". Considerau zăcămîntul un dar ceresc și, fără griji, își virau în el mîinile pînă la coate.

O nouă eră se deschisese. Profeții îndrugau voioși profeții despre mîntuirea prin fier, (acum – Metalul Nobil), oamenii de știință le țineau isonul, proiectînd savante utopii în care fierul rezolva, rînd pe rînd, toate cerințele și suferințele omenirii.

Entuziasmul era la apogeu, cînd matricea de fier începu să-și arate colții. Zăcămîntul împînzise Pămîntul. Pretutindeni fier și iarăși fier. Dezechilibrul din scoarță accelerase deriva continentelor. Plutind pe magmă se izbeau cu înverșunare, ca bărcile cu pînze într-o cadă cu robinetul uitat deschis. Pămîntul se căznea în sine, căzîndu-și sieși victimă, căci tot mai multă materie devenea fier. Plutea îngreunat în spațiul cosmic, ziua și anul nu aveau sfîrșit, cutremure, erupții fără număr țipau metalul pur din trupul chinuit și-l înveleau într-o dureroasă armură de fier topit. Dezastrul se ascundea candid sub o crustă lucioasă, sterilă. Un pustiu satanic era Pămîntul.

Doar Cristalul-matrice jubila în adîncuri. Multiplicat în fiece moleculă terestră, el va fi fost, de-acum, Pămîntul.

Planeta era un gigant electrod. De-ar fi trăit, savanții ar fi putut să fie îngrijorați de soarta lor la fiecare furtună. Așa însă, erau lipsiți de griji. Nici un fulger nu îi mai putea ajunge.

Cristalul năzuia prea sus. Purta adînc în sine fiorul bănuitei atotputernicii.

Dar, cum Dumnezeu veghea încă, Rebelul fu învins.

Cristalul-matrice pătrunse în atmosferă. Lacom și neînvins. Muri stupid sau doar predestinat, în prima moleculă de azot. Forțele lui malefice se redistribuiră Universului.

Premiul Short - Short Story ATLANTYKRON 1994

Silvia RĂULESCU

SĂ MORI, CAPTIV

Se simțea obosit. Cu mîinile înfipte în buzunarele adînci ale trenciului și pălăria îndesată pe cap, nu mai aștepta nimic important. Nu știa de unde vine și încotro se duce. Știa că nu este singur. Se trezise izolat pentru ideile lui avangardiste. Nimeni nu dorea să-l asculte cu atenție. Ba chiar îl considerau nebun. Dar el știa ce știa!

„Există precis o lume a luminii în care noi avem altă consistență. Cu siguranță că de acolo am venit. Nu se poate să fim atît de imobili și șterși. Îmi amintesc tot timpul de o lumină concentrată, puternică, dură care m-a adus aici... știu sigur că eram altfel... și un val mare și alb care m-a prins. Împreună, apoi, am trecut printr-un întuneric teribil și o apăsare înfiorătoare. Mă desfăcusem în sute de mii de bucăți. Pierdusem identitatea avută pînă atunci și intrasem în starea asta aberantă. Nu mă pot întoarce, nu pot privi nici înainte nici înapoi. Știu că pot privi în sus, dar toți mă disprețuiesc pentru această idee, care presupune încă o dimensiune. Știu că există, dar cum le-o pot demonstra?

Acum, de exemplu, ce se întîmplă? simt că plutesc și uite cum mi se îndoaie deodată picioarele... și ce căldură mă invadează... și ce amețeală... și mirosul ăsta de om și cîrpă murdară... Doamne ce se întîmplă cu mine?"

Cerșetorul se opri în fața chioșcului cu ziare, uitîndu-se cu jind la revistele cu fotografii frumos colorate reprezentînd femei frumoase și bogate, bărbați sigur pe ei, plini de succes.

„Doamne, cum pot trăi unii așa, iar alții ca mine?" își spuse în gînd, visînd la cum i-ar fi lui dacă ar fi bogat.

Vînzătorul, oripilat de prezența mirositoare a cerșetorului, luă un ziar, la nimereală, de pe tarabă, îl împături în grabă și îl dădu amărîtului, spunîndu-i scurt să se care de acolo.

Cerșetorul băgă ziarul în buzunarul pantalonului peticit și murdar înjurîndu-l pe vînzător. Plecă, tîrîindu-și tenișii rupți și numărîndu-și în gînd „încasările" făcute pînă la ora aceea.

Da, îi ajungeau ca să-și cumpere o bucată de slănină, că pîine avea, își spuse înviorat de perspectiva unei mese îmbelșugate.

Ajunse la alimentară, plin de bucurie. Îi comandă victorios, vînzătoarei, trei sute de grame de slănină afumată.

– N-avem ambalaj, îi răspunse aceasta scîrbită.

– Nu-i nimic, vă dau eu! – răspunse sărăntocul, scoțînd ziarul din buzunar, despăturindu-l și privind fotografia de pe prima pagină.

Un bărbat cu mîinile afundate în buzunarele adînci ale trenciului și cu pălăria îndesată în cap, îl privea plin de tristețe și îngrijorare.

„Asta-i. Primul ministru", își spuse înciudat, întinzînd imediat ziarul vînzătoarei.

– Puneți slănina pe mutra lui, să am și eu o bucurie! strigă cerșetorul.

Îl învălui lumina, iar picioarele i se îndreptară la loc. Căldura dispăru odată cu mirosul de cîrpă nespălată. Simți o lovitură puternică și „ceva" ce-l presa pe gură. Realiză că este invadat de grăsime. Se sufoca într-un mod ciudat. Era el, sau nu era el. Toate fibrele ființei îi erau pătrunse de grețoșenia uleioasă și puturoasă. Hainele, mîinile strada... toate pluteau în grăsime... Se sufoca, visînd la acea dimensiune misterioasă, de unde venise, dorindu-și să se întoarcă acolo. Nu mai apucă să simtă cuțitul care-l bucățeli o bună bucată de vreme.

După ce termină de mîncat slănina ciopîrțită cu grijă, pe ziarul soios, privi cu satisfacție poza tăiată și îmbibată cu grăsime.

„Și-acum o să te dau și la ciini!" își spuse privind către „maidanezul" care se îndrepta către el.

Începu să-l strige, agitînd ziarul:

– Cuțu, Cuțu, na Grivei, slăninuță dacă vrei!!!

JSF - 101

Ana-Maria NEGRILĂ

Vîrtejul

Prima zi a plouat cu pietre, cu mici bucăți de rocă cenușie ce s-au adunat în grămezi sau au perforat cupolele clădirilor din centru.

A doua zi, au căzut din cer milioane de vietăți incolore, transparente și gelatinoase, ca niște enorme picături de apă. Toată noaptea le-am auzit plescăind pe acoperiș, scurgîndu-se pe geamuri din etaj în etaj, pînă în stradă. Umpluseră totul – podurile suspendate, pasarelele, se prinseseră în plasele de sîrmă întinse deasupra orașului.

A treia zi, din nou, au început să curgă gunoaie – hîrtii de tot felul, ziare, fragmente tipărite, murdare și fosnitoare, ce pluteau prin aer; apoi bucăți de fier, cutii de conserve fără etichetă, ruginite, într-un conglomerat ciudat; apoi cioburi afumate și chiar sticle întregi care s-au spart cu zgomot pe pavaj.

Am crezut că, după ce norii se vor împrăștia, lucrurile vor reveni la normal, dar într-o zi cerul s-a limpezit și atunci am văzut un imens vîrtej, un labirint circular ce se rotea deasupra orașului. Din mijlocul lui, deșeurile erau aruncate peste tot. Mi s-a părut că cerul seamănă cu gura unei imense ghene prin care gunoaiele altei lumi erau deversate deasupra metropolei.

În aceeași seară, eu și prietenii mei ne-am făcut bagajele și ne-am mutat pe una din platformele de plasă ce legau între ele picioarele metalice ale orașului suspendat. Ochiurile dintre platforme, formate din zeci de bucăți de cabluri împletite, erau destul de mari pentru a le putea acoperi cu tablă groasă. Un tip le-a fixat unele de altele, le-a găurit și le-a prins în șuruburi. Asta ne-a luat destul timp, dar nu prea mult. În cîteva săptămîni, mulți renunțaseră să mai adune gunoaie și ni se alăturaseră. Era un început de lume, o așezare crescută la lumina becurilor de 100 W prinse direct în fasungurile negre, fără nici o podoabă, fără nici un abajur. Așa a apărut Cartierul Vesel din Iad. Și, neașteptat din partea celor de sus, am fost lăsați în pace și de unitățile de paznici și de salubritate și de toți ceilalți. Nu părea nimeni interesat de mutarea noastră. Treaba lor. Noi oricum nu ne-am mai întors la suprafață. Aici era viața, adevărata viață, crescută printre resturile de mobilă, printre vechile aparate de prăjit pline, printre vechile rezouri, printre fălcile știrbe ale frigiderelor scoase din uz. Pentru cei din mișcările de subnivel, vîrtejul devenise un simbol al libertății.

În fiecare noapte făceam raiduri din adăpostul nostru. Nimeni nu îndrăznea să ne deranjeze.

⁂

Cînd Mei a coborît pentru prima oară în bîrlogul meu, mi-a spus că miroase îngrozitor. „Care ești mort?" a întrebat strîmbîndu-și gura și așa mutilată de o veche lovitură de cuțit. De fapt, aveam o cămăruță plăcută – o zidisem din clisa ce curgea prin încheieturile orașului, o întărisem cu vergele de oțel furate în timpul raidurilor de noapte și o acoperisem cu foi de polietilenă. Crăpăturile le dresesem cu ceea ce numeam lut – tot o captură din lumea de sus. Rezultatul era încurajator. Alții nu aveau nici măcar atît. Se întindeau între pereți vreunei lăzi descleiate, ca Diogene în butoiul lui.

Acolo jos domnea întotdeauna semiîntunericul, iar Metropola era cerul nostru și luminile aprinse pe bulevarde, tot atîtea constelații de culoare. În aer plutea o umezeală călduță, o ceață persistentă ce făcea uneori becurile să explodeze. Asta era partea nasoală a lucrurilor.

Mei mergea înaintea mea. Nu călca normal și podeaua metalică vibra surd, cablurile electrice se balansau amenințător și întreaga structură emitea un sunet strident de mecanism ce scîrțîe pe la încheieturi. Totuși, construcția era mai solidă decît ar fi de așteptat. Din depărtare se auzea clipocitul apei prin conducte, un sunet limpede de cascadă.

⁂

Pe Mei o reîntîlnisem cam prin dreptul fostei mele locuințe. Se agita fără rost cu mutra ei strîmbă și spunea că vrea să-mi vorbească. Nu știam dacă într-adevăr mă căuta pe mine, dar foițele fosnitoare de hîrtie tipărite pe care mi le arătase îmi treziseră interesul. Zece hîrtii noi de cîte o mie, prinse c-un elastic roșu. Voia să-i fiu călăuză în ținutul de sub metropolă. Căuta ceva, dar asta era treaba ei. Între timp, vîrtejul, un Maelstrom suspendat, își rotea brațele din ce în ce mai repede.

Ne aflam pe o stradă cu blocuri ruinate de bombardamentul ploii de obiecte. Pe blocuri scria „Trăiască vîrtejul!". Guvernul încercase să găsească o cale de ieșire din impas trimițîndu-și spionii peste tot, încercînd să afle care este cauza ploii de obiecte. Mă gîndeam că vîrtejul crease exact starea de panică pe care am fi vrut noi, Șobolanii, s-o inducem în mijlocul structurilor de stat, dar nu reușisem niciodată să ajungem la un rezultat asemănător. „Trăiască vîrtejul!" era una din lozincile ce se scriau cel mai des pe clădirile din oraș.

– Norocul nostru că nu e un adevărat vîrtej, altfel ne-ar fi distrus de mult, comentase Mei mijindu-și ochii sașii.

Fuseseră zile în care din cer căzuseră numai bucăți de fier vechi, iar prin ochiul Maelstrom-ului curseseră lăzi, fragmente de echipamente electronice, aparate de tot felul. O întreagă harababură. O dată găsisem, chiar și vechi radiouri cu scala crăpată și componentele împrăștiate pe jos. Poate grupurile mistice de vegetanți aveau dreptate cînd susțineau că a venit sfîrșitul lumii. Nu prin foc, nu prin apă, ci prin gunoaie. Pe Mei o interesau toate lucrurile astea și-mi fornăia pe nas noi și noi întrebări. Era îmbrăcată în negru și fața iradia ca singura pată de culoare în mijlocul beznei. Purta cizme cu toc, ca să pară mai înaltă și cînd mergea părea o păpușă dezmembrată, o replică a femeii fără oase. Întotdeauna avusesem impresia că, dacă Mei va slăbi, din ea nu va mai rămîne decît o băltoacă de apă tulbure.

Asta fusese prima noastră întîlnire. A doua oară renunțase la costumul pretențios și îmbrăcase uniforma de un verde putred a salubrității, o măsură de precauție ca să n-o întrebe nimeni ce caută prin subsoluri.

⁂

De după o colibă din resturi de prefabricate se auziră strigăte și rîsete. Nașii, conducătorii, cei care formaseră mai de mult Consiliul coordonator al Șobolanilor Orașului, plimbăreți prin cupola care pentru noi reprezenta metropola, dădeau bairam în cinstea vreunei noi învîrteli. Mei se opri, parcă ar fi vrut să ia și ea parte la petrecere. I-am făcut semn să-și vadă de drum. Poate tipii erau mai băftoși decît alții, mai aranjați și mai bine îmbrăcați, dar asta nu însemna nimic. Se strîmbau îngrozitor. Cînd ne observară, începură să rîdă și mai tare. Chiuituri. De unde ne aflam, îi vedeam cum își dau ochii peste cap. Arătau bine, dacă nasurile lungi, atîrnînd moi peste buzele rînjite, puteau fi socotite semne de frumusețe.

Mei mormăi ceva despre implanturi și operații estetice.

– Uită-te în oglindă Mei. Doar uită-te în oglindă!, i-am spus.

Am pornit mai departe. Cărăm tot nenorocitul ăla de echipament – pături, conserve, de care nici nu aveam nevoie și, în schimb, Mei gemea și gîfîia în urma mea. Obosea prea repede și filtrele îi fornăiau cu fiecare respirație.

Mai departe de zona locuită nu se mai afla nimic decît bîrlogul vegetanților și marcajele luminoase ale becurilor ce încă mai funcționau. Și asta era ceva. Puteam astfel să ne cruțăm lanternele. Cine știe ce ne aștepta la baza pilonilor.

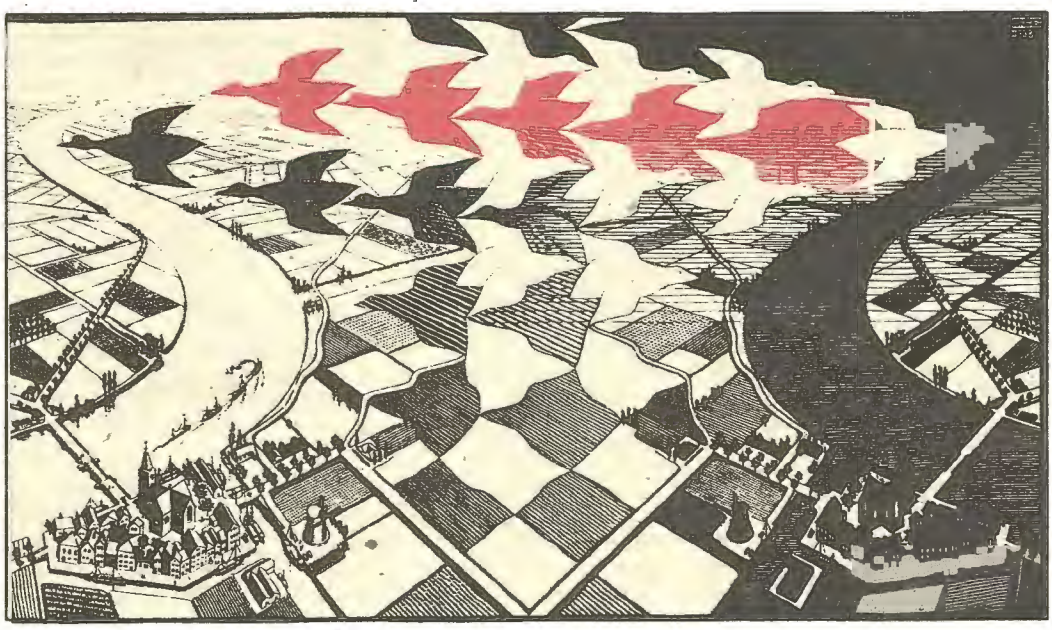

Am condus-o pe Pasarela Îndrăgostiților. Nu am idee de ce-i zicea așa, ar fi putut la fel de bine să-i spună și Stinghia Sinucigașilor. O dată doi nebuni săriseră de aici, dar asta se întîmplase mult mai tîrziu, chiar cu puțin înainte de evacuare.

Podul acesta îngust era compus din două traverse metalice pline de mîzgă și o balustradă alunecoasă. La capătul lui se afla un lift de marfă ce ducea la platforma vegetanților, construită la cîțiva metri mai jos. Am traversat cu greu pasarela și ne-am înghesuit în spațiul strîmt al cabinei. Liftul mergea încet și se clătina lovindu-se de pereți. Mă gîndeam că, dacă orașul s-ar fi transformat într-un imens păianjen, piloții aceia ruginiți ce-i susțineau ar fi fost niște picioare lungi și subțiri, bine înfipte în pămînt sau în orice s-ar fi aflat acolo jos, ascuns în beznă.

⁂

Liftul scîrții pentru ultima oară și ne aruncă la ultimul nivel, al vegetanților – cei care credeau că lumea își trăia ultimele minute. Platforma nu era prea mare, însă solid construită – se vedea lucrătura de profesioniști.

Am pășit încet printre cutiile criogenice înșirate unele lîngă altele. Oare cum m-aș fi simțit alături de toți tipii ăia plini de bani, împachetată în frigul ucigător de sub capacele de sticlă? Probabil nici nu mi-ar fi păsat.

Terminalele Sakya erau luminoase, conectate la rețeaua orașului, a metropolei ce era cerul nostru pe timpul nopții, punctate de atîtea constelații formate din neoanele pulsatile ale reclamelor agențiilor de turism. Auzisem că cei care acceptau să rămînă în metropolă și să lupte cu năvala deșeurilor, primeau cîte o recompensă. Ce baftă pentru Șobolanii Orașului, nici în vis n-am fi imaginat o situație de genul acesta.

Mei începuse să tușească sprijinită de unul din containere. Înăuntru lor, se aflau niște tipi destul de bogați ca să-și permită toată aparatura asta criogenică și să aștepte liniștiți venirea zilei de apoi.

– Ce s-ar întîmpla dacă am șuti un Sakya? mă întrebă Mei scărpinîndu-și umărul drept.

– Am fi vînați pînă în iad. Pentru banii investiți, vegetanții au și protecție. Nu vor să fie deranjați.

Am părăsit platforma și am început din nou să coborîm. Pe Mei încă o mai urmărea problema cu vîrtejul. Încă o idee fixă.

– Nenorocitul ăla împuțit de gunoier mi-a distrus atelierul, mi-a mărturisit în timp ce gîfîia pe scări în jos. Cinci Sakya duse pe apa sîmbetei. O rețea făcută bucăți.

– De unde aveai Sakya?

Nu mi-a mai răspuns. Știa că nu și le-ar fi putut permite. Probabil avusese doar niște nenorocite de rîșnițe scîrțîitoare.

De la nivelul acela, nu mai mergeau nici măcar lifturile. Trebuia să ne balansăm pe treptele nesigure, atente să nu alunecăm pe covorul moale de ciuperci. Era tot mai întuneric și becuri numai din doi în doi. Pe alci nu mai trecuseră decît echipele de intervenție. Și asta numai o dată pe an, sau și mai rar.

Mei bombănea în urma mea:

– O să-i dau eu de cap, îmi spunea. Jos o să găsesc răspunsul la toată porcăria care se întîmplă, și nu știu de ce toată vorbăria ei suna ciudat de neconvingătoare.

Vîntul rătăcit printre piloni, devenea din ce în ce mai puternic. Șuiera, se răsucea printre plasele de protecție, lovea în schelăria orașului. Am privit în jos și n-am văzut decît un hău negru ce cobora.

– Ce-ai zice de-un popas? i-am propus.

Ne-am oprit într-o nișă practicată în unul din stîlpi. Era liniște și începuseră deja să-mi lipsească focurile aprinse ale nașilor, vînătorile nocturne și coliba mea strîmtă și plină de crăpături.

⁂

Cu scurte opriri, coborîrea noastră continua. Din cînd în cînd, treptele erau acoperite de gunoaie pe care trebuia să le îndepărtăm. Mîinile mici ale lui Mei lucrau atunci mai rapid decît aș fi putut crede.

Ne agățam de cablurile ce legau piloni unii de alții, săream de pe o platformă pe alta sau mergeam în vîrful picioarelor pe pasarelele înguste. Simțeam aerul agitîndu-se în jurul nostru. Curenții urcau pînă sub oraș și apoi cădeau brusc măturînd totul în jur. Din fericire, acum adia doar o briză mirosind a mucegai, a umezeală și a materie în descompunere.

La lumina slabă a lanternelor, Mei mi se părea străină. Ca să mă pot muta în mijlocul Șobolanilor, fusesem nevoită să renunț la o parte din amintirile mele. Asta era regula. Mi se spusese că trebuia să iau totul de la început. Totuși pe Mei o recunoscusem din primul moment cînd o văzusem bîntuind și scotocind printre gunoaie. În minte aveam frînturi de întîmplări: bătăi între găști, hîrjoneli la lumina lunii. Imagini din camera strîmtă pe care-o împărțiseră. Nu-i știam decît numele și că îi promisesem s-o ajut orice s-ar întîmpla. Aveam încredere în ea, mi se părea de-a noastră, de-a revoltaților.

– Fac parte dintr-un grup. Vrem să se termine cu toată nebunia asta, îmi spunea în timp ce ne balansam în vîrful unei construcții semănînd cu trupul descărnat al unui animal gigantic ce murise și putrezise îmbrățișînd unul din piloni.

Nu prea mă interesa povestea ei. O conduceam și atît. Pînă la urmă nu i-aș fi luat nici banii. Încă mai credeam că trecutul murise pentru mine.

– De ce să oprești vîrtejul? am întrebat-o atunci.

Nu mi-a răspuns. În liniștea care se lăsase am auzit un sunet ca un clipocit. Am îndreptat lanterna în jos. Am văzut ceva ca o bolboroseală, o imensă mlaștină de materie ce se frămînta aducînd la lumină noi și noi obiecte. O altă mare de gunoaie, de resturi fosnitoare.

– Asta el a exclamat Mei.

Picioarele de păianjen ale orașului se opreau alci. Din nou reziduri, ambalaje, aparate, mașini și poate și corpurile celor doi sinucigași – toate acestea amestecate într-un ocean mișcător. În mijlocul lui, vechi de cînd lumea, se rotea un vîrtej geamăn, un Maelstrom ce funcționa ca o pompă ce aspira deșeurile și le revărsa apoi peste metropole de deasupra.

Mei lumină suprafața frămîntată. Oare de cîte mii de ani, oamenii construiseră orașe cocoțate pe piloni și ascunseseră toată mizeria pe care o făcuseră sub asfaltul orașelor suspendate? Poate vegetanții aveau dreptate cînd susțineau că se apropie sfîrșitul lumii.

– E clar că e un fenomen natural, spuse Mei.

Nu ne mai rămăsese nimic de făcut. Mei trebuia să uite și cartierele ruinate și casa ei distrusă.

Ne-am întors, cățărîndu-ne sus pe schele, urcînd din terasă în terasă, mereu ghidate de strălucirea becurilor.

⁂

Cînd am ajuns afară, pe la nivelul 3 ne-a interceptat o echipă de paznici. Am fost capturată și atunci am aflat că Mei era una din tipele ce lucrau mînă în mînă cu salubritatea. Am fost internată într-un lagăr.

Orașul a răsuflat ușurat aflînd că vîrtejul nu era tot o armă inventată de grupările de subnivel printre care și Șobolanii. Acum că Mei aflase că vîrtejul se datora unor cauze naturale nimic nu-i mai împiedicase să ne dizolve structurile și să ne gonească din subsoluri.

Tot anul '91, i-am petrecut muncind la îndepărtarea gunoaielor, apoi în '92 am reușit să fug din capitală, iar, la cîteva luni, a dispărut și vîrtejul. N-am mai auzit nimic de Mei; probabil că își încasase banii și se lăfăia pe undeva. În '98, cînd m-am întors în oraș, pe pereți, nu mai rămăsese nici o urmă din vechile inscripții, nici „Trăiască Șobolanii Orașului", nici „Trăiască vîrtejul" Vîrtejul!

Unii l-au regretat pentru că dăduse multora de lucru. Oricum din cauza lui guvernul își consolidase puterea. Nu mai era nici o șansă să fie răsturnat. Și cînd te gîndești că vîrtejul fusese considerat un simbol al libertății.

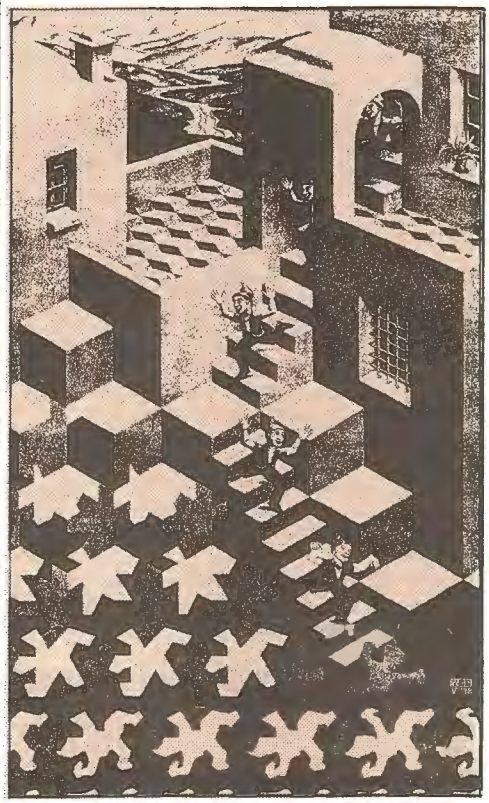

Liviu RADU

Momentul „Iosif"

Ai simţit vreodată o bucată de metal prelucrat? Ştii ce face? Plînge! A fost tăiată, îndoită, arsă, lovită, numai ca să stea într-o poziţie stupidă!"

E dificil să scrii despre ceva ce-ţi place. E greu să redai în cuvinte trăiri, senzaţii, gînduri, sentimente, declanşate de-o operă de artă. Fiindcă fiecare o simte în felul lui. Reuşeşti mai degrabă să te dezvălui pe tine, decît să explici ce-ar trebui să placă şi altora.

„Iosif" reprezintă un unicat. Nu-i produsul unei şcoli, al unui curent. Poate fi greu încadrat în canoanele obişnuite. E excepţional prin faptul că-i o lucrare de excepţie. Cineva îmi spunea că Adrian Preda face bine că tace, că n-a publicat nimic de un an. După o asemenea lucrare trebuie să te reculegi. Şi să vii cu ceva de acelaşi calibru.

Povestirea a luat toate premiile posibile în 1993. Le merita cu desăvîrşire. Merita poate mai mult. Includerea în ediţia bilingvă a NEMIREI va deschide, poate, vreo poartă... Însă nu ştiu în ce măsură un străin va fi capabil să înţeleagă textul în întregime şi în toată complexitatea sa. Surprinzător, cu toate aprecierile juriilor, nu s-a scris nimic despre această povestire. Nici măcar în contextul esteticii noii generaţii. Pentru că „Iosif" nu-i doar o povestire bună, scrisă minunat, cu o ştefuire stilistică rar întîlnită. A reprezentat un moment important în soarta SF-ului tînăr din ţara noastră.

Într-un moment în care generaţia nouă înclina spre cyberpunk, Adrian Preda a reînviat curajul de a visa. A avut tăria să opună lumii dure, măcinătoare de speranţe, a obsesiilor ce ne distrugeau, puritatea gîndurilor frumoase şi a basmului. La noi, cyberpunk-ul n-a însemnat imitarea unui curent la modă. Forma căpătată în SF-ul românesc este perfect originală, dovedind talent şi inteligenţă creatoare deosebită. A reprezentat un strigăt ciudat: de eliberare şi disperare. De descoperire a unui univers nou, despre care nu se ştie în ce măsură ne e favorabil sau nu.

Adrian Preda a simţit din plin acelaşi şoc emoţional. A reacţionat însă altfel. Într-un fel propriu. Mai aproape de sufletul românesc. Sensibilitatea sa în faţa universului potenţial duşmănos, a lumii care poate aluneca în abis, l-a condus spre o viziune mioritică.

Povestea în sine, ucronia oricînd posibilă, motive comune (mutanţi, implanturi, etc.) puteau duce la realizarea textului în manieră cyberpunk. Atunci, „Iosif" ar fi fost doar una din piesele bune ale generaţiei '90. Aşa, a declanşat un curent de opinie subconştient. A subminat încrederea în reţete de succes. A reprezentat momentul de îndoială şi întrebare. De atunci, influenţa sa s-a văzut, mai făţiş sau mai ascuns, în multe lucrări apărute.

„Iosif" a propus o alternativă. Aceea de a trata teme grave în mod poetic. Aceea de a opune unui univers duşmănos speranţa, dragostea, lumea de basm, imaginaţia fertilă şi dorinţa de frumos.

„Iosif" nu-i o proză optimistă. Nu oferă reţete. Nu face propagandă. E un text care pune, cu îngrijorare, întrebări serioase. Dacă dorim, putem medita asupra lor. Cît despre răspunsuri, fiecare are cap...

S-a spus că opera este oglinda creatorului. În povestirea asta, care a constituit, oricît de puţin a fost subliniat acest lucru, un moment important în maniera de a simţi universul de către generaţia tînără, îl regăsim pe Adrian Preda aşa cum e în viaţa de toate zilele: un băiat modest, cu mult bun simţ, cult, temperat, şi cu un talent pe care îl invidiez.

Nu ştiu ce reprezintă „Iosif" pentru alţii.

Pentru mine, este „o floare care miroase a tristeţe"...

Liviu RADU

Fantasticul

Tînărul roşcat insista încurcat:

– Vă reţin doar cinci minute, domnule Mariner... Abia am sosit de pe Spolga...

– Spolga... Parcă am auzit numele ăsta... Nu-i cumva planeta aceea pe care a vizitat-o, acum cîteva luni, o navă de cercetare şi, cu această ocazie, au fost descoperiţi coloniştii de care nu ştie nimeni?

– Ba da. Am rămas izolaţi de restul lumii 58 de ani, dar nu ne-am pierdut speranţa. Ne-am organizat cît am putut de bine, am căutat să păstrăm tradiţiile de pe Terra... Am organizat chiar şi un campionat de fotbal. Eu, fără falsă modestie, eram considerat cel mai bun jucător... Bunicul îmi zicea Picone... Ştiţi, şi eu joc libero...

– Picone... Doamne, îşi mai aduce cineva aminte de Picone! L-am văzut în meciul lui de adio... Aveam doar cinci ani... Ascultă, băiete, ai văzut vreun meci, de cînd ai venit?

– N-am avut cînd. De la cosmodrom am venit direct aici. Am întrebat care-i cel mai bun club de fotbal şi m-am grăbit să-mi ofer serviciile. Pe nava cu care am călătorit nu erau înregistrări cu fotbal. Membrii echipajului nu erau pasionaţi decît de cricket. Să ştiţi că sunt foarte curios să ştiu cum se joacă, să ştiu ce şanse am... Însă am convingerea că mă pot descurca în orice echipă, şi pot juca pe orice post, în afară de portar. Cînd mă puneţi la încercare?

– Ascultă, băiete... Cum ziceai că te cheamă?

– Dan McMillan.

– Tocmai mă pregăteam să merg la un meci. Ce-ar fi să mergi cu mine? Mai vorbim după aceea.

– Sigur că merg! Abia aştept să văd un meci adevărat! Cine joacă?

– *Taurii* de pe Isonida cu *Minerii* de pe Kreks. Învingătorii vor juca mîine finala turneului cu echipa mea, *Senatorii*. Îţi dai seama că jocul mă interesează direct.

Coborîră cu liftul la subsol şi se opriră în faţa unei uşi, asemănătoare celei de la lift. Mariner apăsă cîteva butoane, şi, peste cîteva secunde uşa se deschise. Intrară într-o cabină în care mai erau cîteva persoane. Se aşezară pe o banchetă, iar cabina porni. După cîteva minute coborîră cu toţii şi se grăbiră să urce scările ce duceau spre stadion. Meciul urma să înceapă peste cîteva minute.

Dan McMillan privea zăpăcit în jur. Stadionul arăta altfel decît stadioanele de pe Spolga. Era o sală imensă, în mijlocul căreia se afla un cub uriaş din material transparent. Acolo, în cutia aceea de sticlă, sau ce-o fi fost, era terenul de joc, un teren obişnuit, gazonat, cu porţi...

Echipele intraseră deja în teren şi, aliniate la centru, salutau publicul. *Taurii*, în echipament complet argintiu, cu stema clubului, o ţeastă de taur cu coarne imense, erau nişte flăcăi înalţi, blonzi, cu pielea deschisă la culoare. *Minerii*, îmbrăcaţi în tricouri negre şi şorturi roşii, erau bruneţi, cu pielea arămie.

Spectatorii urlau din fundul plămînilor, încurajîndu-şi favoriţii.

Arbitrii, trei bărbaţi mărunţei în tricouri portocalii, zîmbeau ca într-o reclamă pentru pastă de dinţi.

Se fluieră începutul meciului. Lovitura de începere o avuseseră Minerii. Dan McMillan urmărea încîntat pasele rapide care schiţau un atac periculos. Deodată, îcni surprins: unul dintre jucători trecuse, în goană, drept prin arbitrul de centru!

– Arbitrul! A trecut prin el!

– Nu-i decît o hologramă, îl linişti Mariner. Arbitrii adevăraţi stau undeva, într-o cabină, şi dirijează meciul prin intermediul unor dispozitive de luat şi transmis imagini. Au posibilitatea să revadă fazele dubioase, nu-i încurcă pe jucători şi e mai puţin periculos pentru ei.

– Mai puţin periculos?

– Lasă, o să vezi...

Şi a văzut... Unul dintre *Mineri* se lansase într-un slalom printre fundaşii adverşi şi se pregătea să şuteze cînd, din senin, în cutia transparentă se porni o aversă de ploaie teribilă, transformînd instantaneu terenul într-o baltă. Şutul n-a mai avut nici un efect, mingea oprindu-se într-un ochi de apă... Apoi ploaia încetă la fel de brusc, iar terenul se uscă imediat. Meciul continuă într-un ritm infernal, fără ca vreunul dintre jucători să dea vreun semn de oboseală.

Dan rămăsese cu ochii holbaţi. Un asemenea fotbal nu văzuse pe Spolga. Pase precise, preluări în viteză, driblinguri extraordinare, şuturi plasate şi totuşi scorul rămînea alb. Intervenţiile apărătorilor, intercepţiile portarilor erau pe măsura atacurilor. Fazele se succedau la ambele porţi fără răgaz...

Deodată, vîrful de atac al *Taurilor* şută spre poarta adversă. Mingea se îndrepta spre vinclu, iar portarul se plasă, instantaneu, pe traiectorie. Însă mingea îşi frînse zborul şi, brusc, se prăbuşi în careu, rostogolindu-se încet în poarta goală. Portarul, prins pe picior greşit, nu mai avusese cum să intervină.

Meciul se reluă de la centru. Însă, remarcă Dan, jucătorii împingeau mingea cu latul bocancului, cu grijă, de parcă ar fi fost o ghiulea. Apoi, o pasă uşoară aruncă mingea la peste douăzeci de metri, iar meciul îşi reluă ritmul infernal. *Minerii* atacau furibunzi. Unul dintre fundaşi, venit în atac, lovi scurt balonul, care plezni, de parcă ar fi fost din hîrtie. S-a adus altă minge, iar meciul s-a reluat imediat.

Curînd, s-a fluierat sfîrşitul reprizei. Mariner făcu rost de sandvişuri şi nişte cutii cu sucuri, iar tînărul, care uitase pînă atunci de masă, începu să înfulece cu poftă. Ceilalţi spectatori îşi găsiseră ocupaţii asemănătoare. Apoi jucătorii reapărură pe teren, iar meciul reîncepu cu aceeaşi ardoare.

Cu toate eforturile *Minerilor*, scorul rămînea neschimbat. Meciul se apropia de sfîrşit, cînd unul dintre mijlocaşii *Taurilor* primi o pasă excelentă, la circa douăzeci de metri de poartă, şi şută violent, din voleu. Se auzi un trăznet puternic, iar jucătorul se prăbuşi, cu piciorul frînt. Mingea se îndrepta, ca o ghiulea, spre poartă. Portarul se repezi s-o prindă, dar mingea îl lovi în piept cu o asemenea forţă, încît îl aruncă în poartă, rupînd plasa!

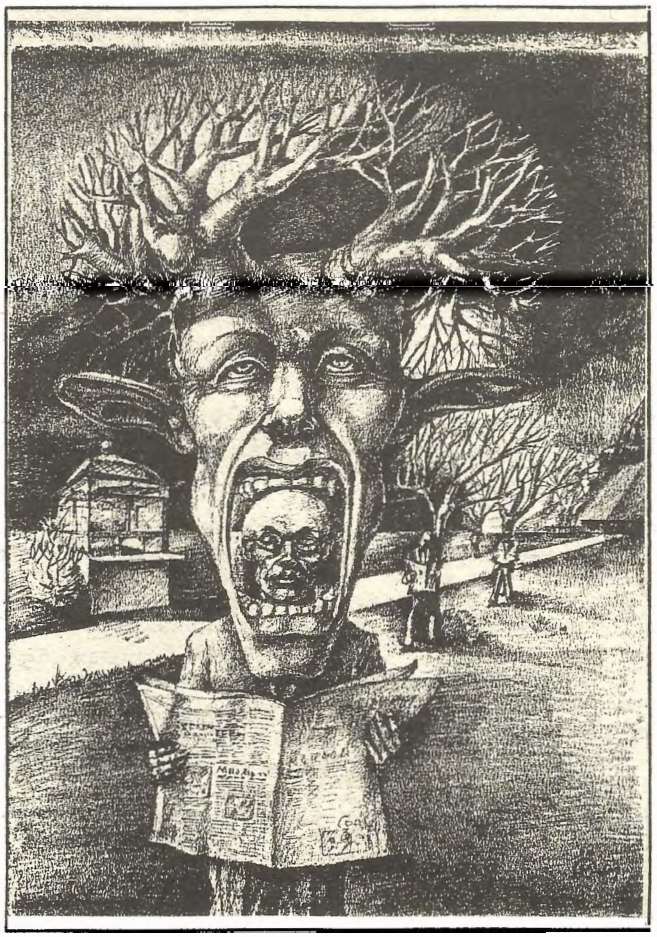

Golul era valabil, dar pe teren zăceau mijlocaşul cu piciorul rupt şi portarul cu pieptul zdrobit... Dan privea îngrozit brancardierii care scoseseră în grabă victimele de pe teren, în timp ce spectatorii, entuziasmaţi de gol, păreau a nu se sinchisi de soarta răniţilor...

Cele cîteva minute rămase n-au mai adus nimic deosebit. Oricum, băiatul nu mai era în stare să urmărească jocul. Auzea, tot timpul, trozneţul oaselor frînte şi urletele încîntate ale mulţimii... Cînd arbitrul fluieră sfîrşitul meciului, răsuflă uşurat. Mariner îl bătu pe umăr:

– Să mergem, băiete. Cred că te-ai săturat de fotbal. De fotbalul de aici, bineînţeles...

– Domnule Mariner, nu înţeleg nimic!

– Îţi voi povesti pe drum. Te conduc pînă la hotel.

Se strecurară prin mulţime, apoi porniră pe trotuarele pustii.

– Ce s-a întîmplat? Ce-a păţit portarul? De ce nu se sinchisea nimeni?

– Pentru că nu aveau de ce să se sinchisească, dragul meu. Pe teren erau doar androizi. Ai auzit bine. De peste patruzeci de ani fotbalul de performanţă nu mai este jucat de oameni. Este o poveste lungă, şi o să ţi-o rezum în cîteva cuvinte. Totul a început în momentul în care androizii au căpătat drept de joc. Meciurile au devenit mai frumoase, pentru că androizii puteau fi înzestraţi cu toată experienţa fotbalistică existentă. Însă, treptat, rezultatul obişnuit a devenit zero-zero. Nimeni nu putea marca, pentru că şi apărătorii, şi atacanţii erau la fel de buni... Doar cîte un antrenor de excepţie, care inventa o tactică nouă şi-şi programa jucătorii ca atare, mai cîştiga, cîteodată, pînă cînd adversarii prindeau noutatea... Atunci, cineva a venit cu ideea ca în decursul jocului să intervină factori aleatorii... Uniunea Cosmică de Fotbal (UCFA) a stabilit ca aceşti factori aleatorii să se refere doar la vreme şi la greutatea balonului. Printr-un program special, bazat pe un generator de numere aleatorii, se modifică vremea de pe teren, intensitatea şi direcţia vîntului, precipitaţiile, poate să plouă oricînd, unii au avut parte chiar de polei. Acelaşi program modifică, tot aleatoriu, greutatea balonului, care, după regulament, poate cîntări între 5 grame şi 5 kilograme. Ai văzut ce se întîmplă cînd o minge, cu o viteză de zeci de metri pe secundă, capătă brusc o greutate considerabilă, păstrîndu-şi acceleraţia... E clar că în asemenea condiţii fotbalul nu poate fi jucat decît de jucători ce pot fi reparaţi la sfîrşitul meciului...

Dan McMillan rămase tăcut tot restul drumului. În faţa hotelului se opri şi-i spuse bătrînului:

– Mulţumesc pentru tot, domnule Mariner... Mîine dimineaţă mă întorc pe Spolga...

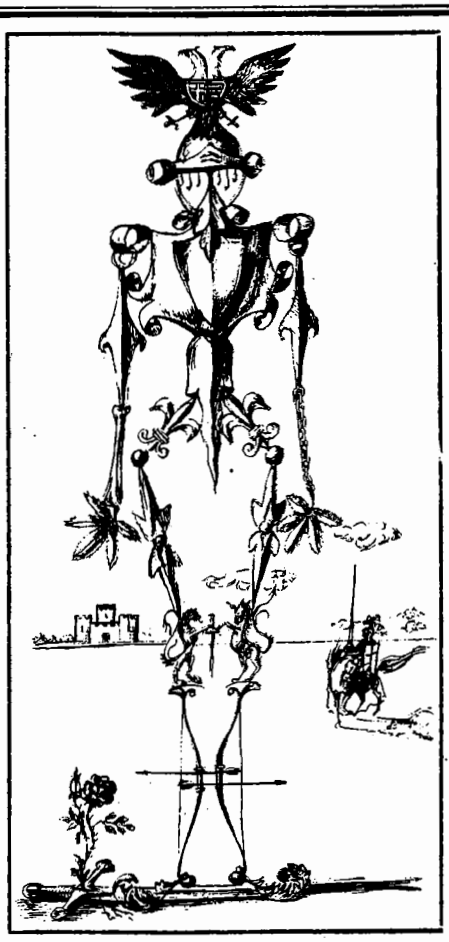

Liviu RADU

LABIRINTUL

În oraş a fost construit un labirint.

Trîmbiţaşi în haine lucitoare au colindat străzile, anunţînd evenimentul, iar lumea s-a strîns buluc.

Cînd labirintul a fost deschis, şuvoiul uman a pătruns în coridorul îngust, înalt. Fiecare curios era strîns înghesuit între cel din faţă şi cel din spate.

După un timp, coridorul s-a ramificat. Unii au hotărît să meargă într-o parte, alţii în cealaltă.

Goana şirului indian, înghesuit şi grăbit, a continuat. Cînd în faţă a apărut alt coridor, oamenii au descoperit că acesta era plin de cei care o luaseră pe celălalt culoar. S-au oprit, aşteptînd să se termine şuvoiul. Dar năvala celor de afară făcea ca torentul să nu se sfîrşească. Intrau mereu alţii, zoriţi, din ce în ce mai înghesuiţi, clădind în faţă un zid viu, în mişcare continuă.

Au încercat să se strecoare, dar şi celălalt capăt era blocat. Istoviţi şi speriaţi, au rămas pe loc, aşteptînd să se termine o dată goana turbată...

După un timp, în şirul ce le bloca trecerea s-a aflat că se descoperise o nouă ramificaţie. Speranţa a reînviat o clipă, pînă s-a aflat că un alt grup rămăsese fără posibilitate de mişcare, prins între două şuvoaie umane...

Unii îşi continuau goana, alţii aşteptau.

Apoi s-a aflat că alt grup s-a blocat, dar că a fost descoperit un coridor nou...

Şi lunga goană, împreună cu lunga aşteptare, au continuat, întrerupte din cînd în cînd de ştirea că alt grup a rămas imobilizat că s-a descoperit alt corider...

JOANNA RUSS

EXPRESII FOLOSITOARE PENTRU TURIŞTI

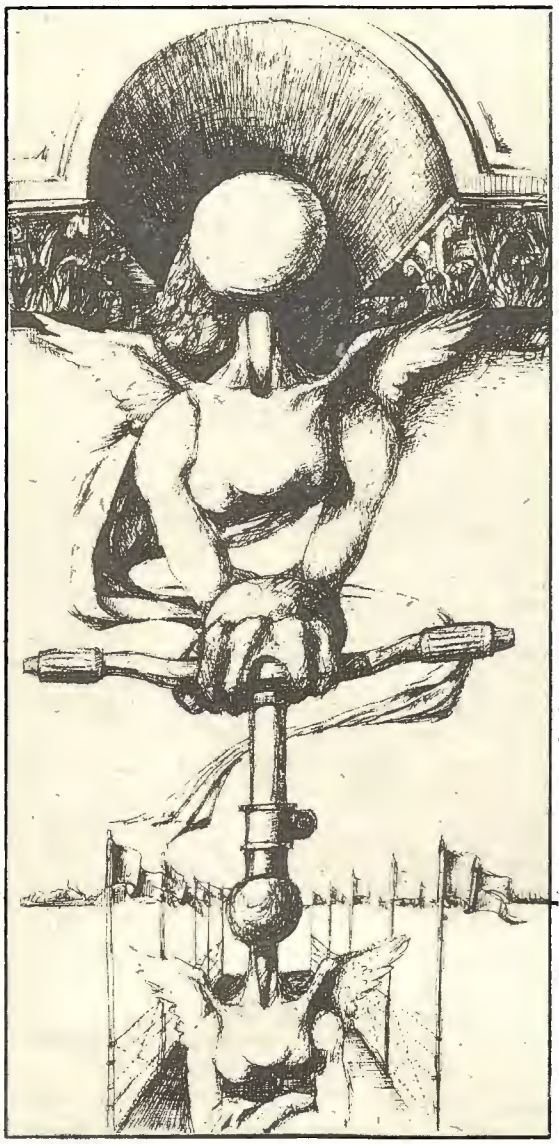

LOCRINE:

peninsulă şi regiuni învecinate.

High Lokrinnen.

X 437894=II

Condiţii terriene în limite rezonabile (vezi înregistrările audio însoţitoare şi reproducerile).

Pentru psihologie, ecologie, religie şi obiceiuri – *Wu and Fabricant*, Praga, 2355, vol. 2, „Locrine, cunoştinţe folositoare pentru turişti".

LA HOTEL:

Acesta este însoţitorul meu. Nu se doreşte a fi un bacşiş.

Am să-l chem pe administrator.

Aceasta nu poate fi camera mea deoarece eu nu pot să respir amoniac.

Cel mai bine mă voi simţi între temperaturile de 290 şi 303 grade Kelvin.

Ospătar, mîncarea asta este încă vie.

LA O PETRECERE:

– Eşti dumneata?

– Eşti dumneata complet? Cît de mult din dumneata este?

– Cîţi de mulţi sînteţi?

Sînt încîntat să vă întîlnesc clona.

Prietena interstelară spune că la acest moment să ne etalăm fizicul, însă eu cer să fie scuzat.

Sînteţi toxic?

Sînteţi comestibil? Eu nu sînt comestibil.

Noi oamenii nu ne regenerăm.

Însoţitorul meu nu este comestibil.

Aceasta este urechea mea.

Sînt toxic.

Aşa copulaţi dumneavoastră?

Asta se doreşte să fie erotic?

Vă mulţumesc foarte mult.

Vă rog să vă explicaţi.

Vă schimbaţi culoarea?

Sînteţi însărcinat?

Am să părăsesc camera.

Nu putem să fim doar prieteni?

Duceţi-mă la Consulatul Pămîntului imediat.

Deşi sînt foarte flatat de oferta dumneavoastră binevoitoare, nu vă pot însoţi la puţurile de împerechere, sînt vivipar.

LA SPITAL:

Nu!

Orificiul pentru mîncare nu este la acel capăt al corpului meu.

Aş prefera s-o fac singur.

Vă rog, nu lăsaţi aerul să lasă (să intre) căci mă voi simţi foarte inconfortabil.

Nu mănînc plumb.

Dacă plasaţi termometrul acolo, veţi primi informaţii puţine sau lipsite de utilitate.

ÎN VILEGIATURĂ

Dumneavoastră nu sînteţi ghidul meu. Ghidul meu era biped.

Noi, cei de pe Pămînt, nu facem asta.

Vai, ce bazin de înot (stinghie de împerechere, spectacol aranjat, fenomen involuntar) drăguţ(ă).

La ce oră se aruncă prinţesa deznădăjduită în vulcanul aprins? Putem să participăm?

Asta nu este demonstrabil.

Asta estepuţin probabil.

Asta este ridicol.

Am văzut exemplare din acestea mult mai bune.

Vă rog, arătaţi-mi drumul spre cel mai apropiat mamifer conştient.

Duceţi-mă fără întîrziere la Consulatul Pămîntului.

LA TEATRU:

Este amuzant?

Îmi pare rău; n-am vrut să vă jignesc.

N-am intenţionat să stau pe dumneavoastră. Nu mi-am dat seama că sînteţi pe acest loc.

Aţi putea să vă deformaţi un pic mai în jos!

Ochii mei sînt sensibili doar la lumina cu lungimea de undă între 3000 şi 7000 angstromi.

Îmi imaginez asta?

Ar trebui să-mi imaginez asta?

Ar trebui să fiu deranjat de apa de pe podea?

Unde este ieşirea?

Ajutor!

Este un spectacol mare.

Convingerile mele religioase mă împiedică să iau parte la punerea în scenă.

Nu mă simt bine.

Mă simt foarte rău.

Nu mănînc hrană vie.

Asta se doreşte să fie erotic?

Pot să iau asta acasă?

Încetaţi să mă pipăiţi.

Domnule sau doamnă, aceasta este a mea. (extrinsec).

Domnule sau doamnă, aceasta este a mea. (intrinsec).

Doresc să vizitez unităţile de reclamaţii.

Aţi terminat?

Pot să încep?

Staţi în drumul meu.

În nici un caz.

Dacă nu vă opriţi, am să chem intendentul. Este interzis de religia mea.

Domnule sau doamnă, aceasta este o unitate particulară.

Domnule sau doamnă, aceasta este o unitate particulară.

COMPLIMENTE:

Sînteţi mai mult decît înainte.

Părul dumneavoastră este fals.

Dacă vă descoperiţi piciorul, am să leşin.

Nu mai e loc.

Fără nici un dubiu că vei fi aici mîine.

INSULTE:

Sînteţi exact la fel.

Sînteţi mai mulţi decît înainte.

Degeţele dumneavoastră sînt expuse vederii.

Cît de curat sînteţi!

Sînteţi curat, dar animat.

GENERALITĂŢI

Duceţi-mă la Consulatul Pămîntului.

Arătaţi-mi drumul spre Consulatul Pămîntului.

Consulatul Pămîntului va afla asta.

Nu aşa se tratează un vizitator.

Vă rog să-mi arătaţi drumul spre hotelul meu.

Cînd răsare luna? Există vreo lună?

E o lună plină? Duceţi-mă imediat la Consulatul Pămîntului.

Pot să primesc cel de-al doilea volum vîndut de *Wu and Fabricant* şi numit *„Psihologia, ecologia, religia şi obiceiurile în Locrine"*? Preţul nu contează.

Cineva tocmai a dispărut cu maşina mea.

Mor.

Traducere
Cătălin TENITĂ

JOANNA RUSS

Joanna Russ s-a născut pe 22 februarie 1937 în New York şi, cum singură mărturiseşte, „şi-a petrecut jumătate din copilărie în Grădina Zoologică din Bronx şi în grădinile botanice". În 1957 a absolvit la Cornell University cu MAGNA CUM LAUDAE în engleză, iar mai tîrziu a frecventat Yale School of Drama, de unde în 1960 a primit atestatul de scenarist. Joanna Russ a predat literatura, oratoria şi arta scrisului în diverse instituţii de învăţămînt, iar în 1977 a devenit profesoară de engleză la University of Washington din Seattle.

În SF Joanna Russ şi-a făcut debutul în presitigiosul „Magazine of Fantasy and Science Fiction" în anul 1959, dar punctul de cotitură în cariera sa va fi constituit de povestirea „The Adventuress" care în 1967 va fi inclusă în antologia „Orbit 2" editată de Damon Knight. Aici apare pentru prima dată Alyx, un personaj feminin complex care va deveni protagonistul ciclului omonim. Povestirile acestui ciclu au fost strînse în 1983 în culegerea „The Adventures of Alyx". Alyx mai apare secvenţial şi în romanul „Picnic on Paradise" (1968).

Însă perioada de maximă strălucire a Joannei Russ s-a situat în anii '70. Alături de Ursula K. LeGuin şi James Tiptree jr. (pseudonimul lui Alice Sheldon), ea este considerată de critici ca fiind una dintre principalele promotoare ale feminismului în science fiction. În anii '70, Joanna Russa a colaborat la antologii de marcă precum: „Again, Dangerous Vision " – ed. Harlan Ellison, „Quark" – ed. Samuel R. Delany, „Universe" – ed. Terry Carr, „Orbit" – ed. Damon Knight, „New Dimensions" – ed. Robert Silverberg etc. Printre romanele ei bine primite de critică şi de publicul larg se numără: „And Chaos Died" (1970), „Kittatinny: A Tale of Magic" (1971), „The Two of Them" (1973), „The Female Man" (1975), „We Who Are About To..." (1977). Iată cum caracterizа Marge Piercy, o cunoscătoare a operei lui Russ, romanele acestela: „În romanele sale, scriitoarea este preocupată de supravieţuire, de singurătate, de unire, de violenţă, de rolul sexului, de natura opresiunii, de necesitatea unei civilizaţii avansate şi de ceea ce se cîştigă şi ceea ce se pierde prin progres. Aplecarea către libertate, poftă, curiozitate atît intelectuală cît şi senzuală, dorinţă de a-şi cunoaşte şi a-şi extinde propriile lor existenţe, are un rol mult mai important în viaţa personajelor ei feminine decît se întîmplă în povestirile de dragoste tradiţionale".

În 1971, Joanna Russ a primit premiul Nebula pentru povestirea „When It Changed", iar în 1977 premiul O. Henry, una dintre cele mai importante distincţii ale „mainstream"-ului american, pentru povestirea „The Autobiography of My Mother". Dar cea mai premiată lucrare a sa este nuvela „Souls" care a obţinut în 1983 trei premii importante: Hugo, Locus şi SF Chronicle.

Cu toate că furtunoşii ani '70 au trecut, cu toate că problematica contemporană şi implicit cea SF s-a schimbat, nu m-ar mira s-o văd pe Joanna Russ cîştigătoare a vreunui mare premiu al SF-ului mondial în următorii ani (vezi Clifford D. Simak, un mare scriitor de SF în anii interbelici, care în 1981 primea Hugo, Nebula şi Locus pentru povestirea „Grotto of the Dancing Deer").

NEBULA '72

VREMEA SCHIMBĂRII

Katy şofează ca o maniacă; trebuie că aveam peste 120 de kilometrii pe oră la curbele acelea. E bună totuşi, extrem de bună, şi am văzut-o demontînd o maşină şi făcînd-o la loc în aceaşi zi. Oamenii de prin locul meu de baştină de pe Whileaway erau deprinşi mai mult cu maşinăriile agricole, iar eu refuz să mă lupt cu o cutie de acceleraţie în cinci trepte la viteze scandaloase. Dar chiar şi la acele cotituri în miezul nopţii, pe un drum de ţară aşa de prost cum numai în districtul nostru poate exista, stilul de condus al lui Katy nu mă speria. Totuşi e ceva caraghios în legătură cu soţia mea: nu ştie să folosească armele. Ba chiar a făcut o plimbare de patru zile în pădurile de dincolo de paralela patruzeci şi opt fără să aibă asupra ei nici o armă de foc. Şi asta chiar că mă sperie.

Katy şi cu mine avem trei copii: unul al ei şi doi ai mei. Yuriko, fiica mea cea mare, dormea pe locul din spate, visînd visele de dragoste şi război ale vîrstei de doisprezece ani: o fugă pe mare, o vînătoare în Nord, poveşti cu oameni de o frumuseţe stranie în locuri de o frumuseţe stranie, toate aiureliile alea minunate la care te gîndeşti cînd împlineşti doisprezece ani şi glandele încep să funcţioneze. Curînd, ca toate celelalte, va dispărea pentru cîteva săptămîni ca la sfîrşit să se întoarcă murdară şi mîndră, după ce va înjunghia prima ei pumă sau va împuşca primul ei urs, tîrînd vreo bestie moartă după ea, în vreme ce eu nu mă voi ierta niciodată pentru ceea ce s-ar fi putut întîmpla cu fiica mea. Yuriko spune că stilul de şofat al lui Katy o face să adoarmă.

Pentru cineva care a luptat în trei dueluri, îmi fac prea multe, mult prea multe griji. Îmbătrînesc. I-am spus asta soţiei mele.

– Ai treizeci şi patru de ani, mi-a răspuns ea.

Laconică pînă la perfecţiune, replica asta. Katy aprinse luminile cu un gest energic – încă trei kilometri de mers, iar şoseaua se înrăutăţea din ce în ce mai mult. În fundul ţării. Arborii de un verde electric se năpusteau către farurile noastre şi în jurul maşinii. M-am aplecat spre locul unde fixasem rastelul de portieră şi am luat în poale puşca mea. Yuriko se agită în spate. Are înălţimea mea, dar ochii lui Katy, chipul ei. Motorul maşinii este aşa de silenţios, spune Katy, că poţi să auzi respiraţia celor de pe locurile din spate. Yuki fusese singură în maşină cînd a sosit mesajul şi decodificase cu entuziasm codul linie-punct. (E caraghios să montezi un transmiţător pe unde lungi fîngă un motor cu combustie internă, dar majoritatea utilajelor de pe Whileawy funcţionează cu ajutorul aburilor). Se avîntase afară din maşină, fetiţa mea cea greoaie şi ţipător îmbrăcată, strigînd din fundul plămînilor, şi deci a fost firesc să vină cu noi. Am fost pregătiţi intelectual pentru acest lucru chiar de cînd a fost fondată colonia, chiar de cînd a fost abandonată, însă acum e ceva diferit. E groaznic.

– Bărbaţii ţipase Yuki, sărind peste uşa maşinii. Se întorc! Bărbaţi adevăraţi de pe Pămînt.

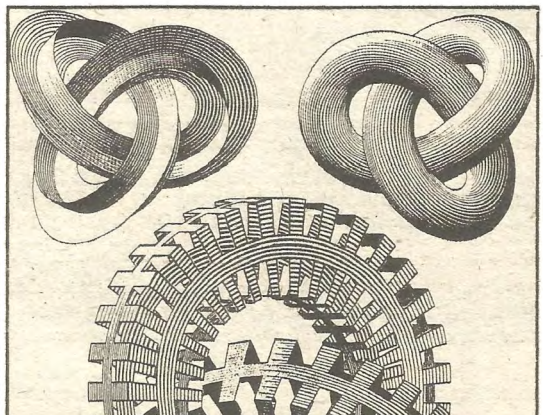

Îl-am întîlnit în bucătăria fermei din apropierea locului unde asolizaseră; ferestrele erau deschise, aerul nopţii foarte plăcut. Depăşisem tot felul de mijloace de transport cînd parcasem afară. Tractoare cu aburi, camionete, o platformă cu motor cu combustie internă, chiar şi o bicicletă. Lydia, bioloaga districtului, ieşise din taciturnitatea ei nordică îndeajuns timp să recolteze probe de sînge şi urină, iar acum stătea într-un colţ al bucătăriei, scuturîndu-şi capul uimită de rezultate; ba chiar se forţă (ea, o femele foarte masivă, foarte cinstită, foarte timidă, roşind întotdeauna) să scoată la lumină vechile manuale de lingvistică. Totuşi eu pot să vorbesc limbile vechi în somn. Şi o fac. Lydia este stînjenită de noi; sîntem din sud şi purtăm prea multe zorzoane. Am numărat douăzeci de persoane în bucătăria aceea, toate creierele de pe continentul Nord. Phillis Spet cred că venise cu hidroglisorul. Yuki era singurul copil acolo.

Apoi i-am văzut pe cei patru.

Sînt mai mari decît noi. Mai mari şi mai grosolani. Doi erau mai înalţi decît mine, iar eu am o înălţime foarte mare, un metru optzeci desculţ. E evident că sînt din specia noastră, însă *deosebiţi*, nespus de deosebiţi, iar ochii mei n-au putut şi nu pot încă să înţeleagă în totalitate liniile acelor trupuri străine pe care atunci n-am putut să mă duc să le ating, cu toate că unul care vorbea rusa – ce voci au! – dorea „să ne strîngem mîinile", un obicei din trecut, îmi imaginez. Pot doar să spun că sunt maimuţe cu trăsături umane. Părea să fie bine intenţionat, însă m-am trezit dîndu-mă înapoi pînă aproape în celălalt capăt al bucătăriei – după aceea am rîs – dar pînă la urmă, ca să dau un exemplu bun (*prietenie interstelară* mi-am zis), „ne-am strîns mîinile". O mînă foarte, foarte puternică. *El* sînt la fel de grei ca şi caii de povară. Au voci neclare, adînci. Yuriko se strecurase printre adulţi şi se holba la *bărbaţi* cu gura căscată.

El îşi întoarse capul – aceste cuvinte n-au mai fost în limba noastră de şase sute de ani – şi spuse într-o rusă stricată:

– Cine-i asta?

– Fiica mea, am răspuns, şi am adăugat (cu acea atenţie iraţională pentru

bunele maniere pe care o avem uneori, în momentele de nebunie), fiica mea, Yuriko Janetson. Folosim matronimicele. Voi le-aţi spune patronimice.

El rîse involuntar.

– Credeam c-or să fie frumoşii exclamă Yuki, foarte dezamăgită de primirea care i se făcuse.

Phyllis Helgason Spet, pe care într-o zi o voi ucide, îmi aruncă din celălalt capăt al camerei o privire rea, plată, veninoasă, de parcă ar fi spus: *Ai grijă ce spui. Ştii ce pot face.* E adevărat că am un statut formal scăzut, dar madam president va da de necaz atît cu mine cît şi cu propriul ei comitet de conducere dacă continuă să considere spionajul industrial o distracţie nevinovată. Am tradus cuvintele lui Yuki în rusa stricată a *bărbatului* odată *lingua franca* pentru noi, iar *bărbatul* rîse iarăşi.

– Unde-s toţi oamenii voştri? întrebă el într-un stil familiar.

Am tradus iarăşi şi am privit chipurile celor din cameră: Lydia stînjenită (ca de obicei). Spet îngustîndu-şi ochii de parcă ar fi pus la cale vreun complot nenorocit, Katy foarte palidă.

– Vă aflaţi pe Whileaway, am spus.

El continuă să pară nedumerit.

– Whileaway, am zis. Vă amintiţi? Aveţi înregistrări? A fost o epidemie pe Whileaway.

Păru destul de interesat. Capetele se întoarseră înspre cealaltă parte a camerei şi l-am văzut cu coada ochiului pe delegatul parlamentului local al breslelor; pînă la dimineaţă fiecare adunare orăşenească, fiecare comitet districtual avea să intre în sesiune.

– Epidemie?

Întrebă bărbatul. O mare nenorocire.

– Da, am răspuns. Mare nenorocire. Am pierdut jumătate din populaţie într-o singură generaţie.

Păru foare interesant.

– Whileaway a avut noroc, i-am spus. Am beneficiat de un fond genetic iniţial mare, fusesem aleşi pentru inteligenţa noastră deosebită, am avut tehnologie de vîrf şi o populaţie rămasă în care fiecare adult avea două-trei specializări. Solul este bogat. Clima blîndă. Acum sîntem treizeci de milioane. Roţile încep să se învîrtă în industrie – mă înţelegi? Daţi-ne şaptezeci de ani şi vom avea mai mult decît o singură metropolă adevărată, mai mult decît cîteva centre industriale, profesii specializate, operatori radio specializaţi, mecanici specializaţi. Daţi-ne şaptezeci de ani şi nu va mai trebui ca fiecare om să-şi petreacă trei sferturi din viaţă la fermă.

Am încercat să-i explic cît de greu este cînd artiştii pot să se dedice complet profesiei lor doar la bătrîneţe, cînd sînt atît de puţini, atît de foarte puţinicei care pot fi liberi, precum eu şi Katy. Am încercat să-i schiţez forma noastră de guvernămînt, cele două camere, cea de profesii şi cea pe criterii regionale. I-am spus că acele comitete districtuale rezolvă problemele prea mari pentru oraşele individuale. Şi că controlul populaţiei nu este o problemă politică, nu încă: dar daţi-ne timp şi are să devină. Că acesta este un punct delicat în istoria noastră; daţi-ne timp. Că nu e nevoie să se sacrifice calitatea vieţii pentru o grabă nebună către industrializare. Daţi-ne timp.

– Unde sunt toţi oamenii? întrebă monomaniacul acela.

Atunci mi-am dat seama că nu voia să spună oameni, voia să spună *bărbaţi* dîndu-i cuvîntului sensul pe care nu-l mai avusese de şase secole.

– Au murit, i-am zis. În urmă cu treizeci de generaţii.

Am crezut că l-am lovit în moalele capului. Şi-a ţinut respiraţia. A făcut nişte gesturi de parcă ar fi vrut să se smulgă din scaunul în care stătea; şi-a pus mîna pe piept, s-a uitat împrejur la noi cu cel mai straniu amestec de veneraţie şi tandreţe sentimentală în priviri. Apoi a spus, solemn şi cu toată convingerea:

– O mare tragedie.

Am aşteptat, neînţelegîndu-l.

– Da, a zis, ţinîndu-şi iar răsuflarea şi avînd acel zîmbet bizar, acel zîmbet de-la-adult-la-copil care spune că ceva îţi este ascuns şi îţi va fi prezentat imediat cu ţipete de încurajare şi bucurie. O mare tragedie. Dar s-a sfîrşit.

Se uită iar la noi cu acea diferenţă stranie, de parcă am fi fost invalide.

– V-aţi adaptat uimitor, spuse.

– La ce? am întrebat.

Păru jenat. Arăta ca un idiot. Pînă la urmă spuse:

– Acolo de unde vin eu, femeile nu se îmbracă aşa de simplu.

– Se îmbracă ca voi? am întrebat. Ca o mireasă? – căci bărbaţii purtau veşminte argintii din cap pînă-n picioare.

Nu văzusem niciodată ceva mai ţipător. Dădu să răspundă, dar apoi păru să se gîndească mai bine; rîse la mine iarăşi. Cu o euforie bizară – de parcă noi am fi fost ceva copilăresc, ceva mai minunat, de parcă ne-ar fi făcut o favoarea enormă – inspiră nesigur şi spuse:

– Ei bine, sîntem aici.

M-am uitat la Spet, Spet s-a uitat la Lydia, Lydia s-a uitat la Amalia, care era conducătoarea întrunirii orăşăneşti locale. Amalia s-a uita la nu mai ştiu cine. Gîtul îmi era uscat. Nu pot să suport berea locală, pe care fermierii o înghit de parcă ar avea stomacurile căptuşite cu iridium, însă am luat-o oricum de la Amalia (a ei era bicicleta pe care o văzusem afară cînd parcasem) şi am băut-o pe toată. Am spus: „Da, sînteţi aici", am zîmbit (simţindu-mă ca o proastă) şi m-am întrebat serios dacă minţile masculilor de pe Pămînt lucrau aşa de diferit de minţile femelelor de pe Pămînt, însă asta nu poate fi adevărat, ori altfel rasa ar fi dispărut de mult. Reţeaua radio deja difuzase ştirile pe tot cuprinsul planetei şi acum aveam o altă vorbitoare de rusă, adusă pe calea aerului din Varna; am hotărît să mă îndepărtez cînd *bărbatul* trecu din mînă în mînă pozele soţiei sale, care semăna cu preotesele unora dintre cultele arcanelor. Acesta propuse să-i pună întrebări lui Yuki, aşa că eu am închis-o într-o cameră din spate în ciuda protestelor ei furioase şi am ieşit afară, pe veranda din faţă. Cînd am plecat, Lydia le explica diferenţele dintre parthenogeneză (care este aşa de uşoară încît oricine o poate realiza) şi ceea ce facem noi, adică contopirea ovulelor. De-asta copilul lui Katy seamănă cu mine. Lydia continuă cu Procesul Ansky şi cu Katy Ansky, geniul nostru în polimatematici şi stră-stră-de-nu-ştiu-cîte-ori-stră-bunica Katharinei mele.

Un transmiţător dintr-o dependinţă sporovăia sfios cu el însuşi: operatoarele filtrau şi-şi spuneau glume prin intermediul lui.

Pe verandă era un bărbat. Celălalt bărbat înalt. L-am urmărit cîteva minute – mă pot mişca foarte silenţios cînd vreau – iar apoi l-am lăsat să mă vadă. Încetă să vorbească în micuţa maşinărie agăţată de gît. Apoi spuse calm într-o rusă excelentă:

– Ştiaţi că egalitatea sexuală a fost restabilită pe Pămînt?

– Tu eşti cel adevărat, nu-i aşa? am zis. Celălalt este pentru spectacol.

Era o mare uşurare să limpezesc lucrurile. El încuviinţă afabil.

– Ca popor, nu suntem prea inteligenţi, spuse. Au fost prea multe vătămări genetice în ultimele cîteva secole. Radiaţii. Droguri. Putem folosi genele de pe Whileaway, Janet.

Străinii nu vorbesc cu străinii folosind prenumele.

– Puteţi avea suficiente celule să vă scăldaţi în ele. Prelevaţi-le şi creşteţi-le pe ale voastre.

El zîmbi.

– Nu asta-i calea pe care vrem s-o urmăm.

În spatele lui am văzut-o pe Katy intrînd în pătratul de lumină care era uşa deschisă. Bărbatul continuă să vorbească, încet şi rafinat, fără să-şi rîdă de mine, cred, dar cu acea încredere în sine a omului care are întotdeauna bani şi forţă de irosit, care nu ştie cum este să fii al doilea sau provincial. Lucru bizar căci cu o zi înainte aş fi spus că asta este o descriere exactă a mea.

– Vorbesc cu tine, Janet, zise el, deoarece bănuiesc că ai mai multă influenţă asupra oamenilor decît oricine altcineva de aici. Ştii la fel de bine ca şi mine că această cultură parthenogenetică are tot soiul de defecte inerente şi noi nu vrem – dacă vom putea – să vă folosim pentru ceva de felul ăsta. Scuză-mă, n-ar fi trebuit să spun „folosim". Dar cu siguranţă că poţi vedea că acest gen de societate este nenaturală.

– Umanitatea este nenaturală, spuse Katy.

Avea puşca mea sub braţul stîng. Vîrful capului acela cu păr mătăsos nu-mi ajunge nici pînă la gît, însă Katy este tare ca oţelul. Bărbatul începu să se mişte, iarăşi cu acea deferenţă bizară, zîmbitoare (pe care tovarăşul său mi-o arătase, dar nu şi el), iar Katy apucă arma de parcă ar fi tras cu ea toată viaţa.

– Sînt de acord, zise bărbatul. Umanitatea este nenaturală. Ar fi trebuit să ştiu. Am metal în dinţi şi aici. Îşi atinse umărul. Focile sunt animale cu harem, şi la fel şi bărbaţii; maimuţele sunt eterogene, şi la fel şi bărbaţii; porumbeii sunt monogami, şi la fel şi bărbaţii, există chiar şi bărbaţi celibatari şi homosexuali. Există şi tauri homosexuali, cred. Însă Whileaway-ului încă îi lipseşte ceva.

Chicoti sec. Cred că are probleme cu nervii.

– Nu-mi lipseşte nimic, spuse Katy, cu excepţia faptului că viaţa mea nu este nesfîrşită.

– Sînteţi...? întrebă bărbatul, mişcîndu-şi capul de la mine la ea.

– Soţii, zise Katy. Sîntem căsătorite.

Iarăşi chicotitul sec.

– Un aranjament economic bun, spuse el, pentru muncă şi îngrijirea copiilor. Şi în acelaşi timp un aranjament la fel de bun ca oricare altul pentru ereditatea aleatorie, dacă reproducerea voastră este făcută să urmeze acelaşi patern. Dar gîndeşte-te, Katharina Michaelason, dacă nu există ceva mai bun pe care să-l cîştigi pentru fiicele tale. Cred în instincte, chiar şi în bărbat, şi nu pot concepe că voi două – o maşinistă, nu-i aşa? şi deduc că tu, Janet, eşti un fel de şefă a poliţiei – nu simţiţi în vreun fel ceea ce trebuie să pierdeţi. O ştiţi intelectual, bineînţeles. E doar jumătate de specie aici. Bărbaţii trebuie să se întoarcă pe Whileaway.

Katy nu spuse nimic.

– Cred, Katharina Michaelason, zise blînd bărbatul, că dintre toţi oamenii voi veţi beneficia cel mai mult de pe urma unei astfel de schimbări.

Apoi trecu de puşca lui Katy şi păşi în pătratul de lumină venind dinspre uşă.

Cred că atunci mi-a observat cicatricea, care se vede doar dacă lumina bate dintr-o parte: o linie subţire de la tîmplă la bărbie. Majoritatea oamenilor nici măcar nu ştiu de ea.

– Cînd te-ai rănit aici? a întrebat el, iar eu i-am răspuns cu un rînjet involuntar.

– În ultimul meu duel.

Am rămas acolo zburlindu-ne unul la altul cîteva secunde (asta e absurd, dar adevărat) pînă ce bărbatul a intrat în casă şi a închis uşa-paravan după el.

Katy spuse cu o voce fragilă:

– Proasta naibii, nu ştii cînd sîntem insultate?

Ridică arma să-l împuşte prin paravan, însă am ajuns la ea înainte să poată trage şi am deplasat puşca de pe direcţia ţintei; făcu o gaură în podeaua verandei.

Katy tremura. Murmura iar şi iar:

– De-asta n-am atins niciodată o armă. Ştiam că o să omor pe cineva, ştiam că o să omor pe cineva.

Primul bărbat – cel cu care vorbisem la început – încă discuta în casă, spunînd ceva despre marea mişcare de recolonizare şi de redescoperire a tot ceea ce pierduse Pămîntul. Sublinia avantajele pentru Whileaway: comerţ, schimb de idei, educaţie. Mai spunea că egalitatea sexuală fusese restabilită pe Pămînt.

Katy avea dreptate, bineînţeles; ar fi trebuit omorît de la început. Sosesc bărbaţi pe Whileaway. Cînd o-cultură are arme puternice, iar cealaltă nu, există o anumită predictibilitate în legătură cu rezultatul. Poate că bărbaţii ar fi venit în orice caz. Îmi place să cred că, o sută de ani mai tîrziu, străneopatele mele le-ar fi putut ţine piept sau ar fi reuşit să ajungă la o înţelegere cu ei, însă şi pentru asta sînt şanse puţine; îmi voi aminti toată viaţa de bărbaţii întîlniţi prima dată, care erau musculoşi ca nişte tauri şi care m-au făcut – chiar dacă numai pentru o clipă – să mă simt mică. Îmi amintesc tot ce s-a petrecut în acea noapte, îmi amintesc excitaţia lui Yuki în maşină, îmi amintesc cum plîngea în hohote Katy cînd am ajuns acasă, plîngea de parcă inima îi era gata-gata să se rupă, îmi amintesc cum am făcut dragoste, un pic mai hotărît ca de obicei, însă minunat de mîngîietor şi de confortabil. Îmi amintesc cum m-am învîrtit fără tihnă în jurul casei după ce Katy a adormit cu un braţ gol aruncat în peticul de lumină venită din hol. Muşchii braţelor ei sunt ca barele de fier de la maşinile alea pe care le tot conduce şi repară. Uneori visez braţele lui Katy. Îmi amintesc cum am rătăcit prin camera copiilor, cum am luat în braţe pruncul soţiei mele, cum am moţăit o vreme cu uimitoarea, pătrunzătoarea căldură a unui bebeluş în poală şi cum, pînă la urmă, m-am întors în bucătărie unde am găsit-o pe Yuriko preparîndu-şi o gustare nocturnă. Fiica mea mănîncă asemeni Marelui Danez.

– Yuki, am spus, crezi că ai putea să te îndrăgosteşti de un bărbat?

Ea a tuşit în bătaie de joc.

– De o canalie de zece picioare! mi-a răspuns copila mea cea plină de tact.

Însă bărbaţii sosesc pe Whileaway. Stau noaptea pînă tîrziu şi-mi fac griji în legătură cu bărbaţii care vor veni pe această planetă, în legătură cu cele două fiice ale mele şi cu Betta Katharinason, în legătură cu ceea ce se va întîmpla cu Katy, cu mine, cu viaţa mea. Jurnalele străbunelor noastre sunt un lung bocet de durere şi cred că ar trebui să fiu bucuroasă acum, dar nu se pot arunca la gunoi şase secole sau nici măcar (aşa cum am aflat mai tîrziu) treizeci şi patru de ani. Uneori rîd de întrebarea pe care acei patru bărbaţi o puneau ambiguu în toate serile şi la care n-au îndrăznit niciodată să răspundă, uitîndu-se la noi, provinciale în salopete de lucru, ţărănci în năduragi de cîrpă şi cămăşi simple: *Care dintre voi joacă rolul bărbatului?* De parcă ar fi trebuit să facem o copie la indigo a greşelilor lor! Mă îndolesc tare mult că egalitatea sexuală a fost restabilită pe Pămînt. Nu-mi place să mă gîndesc că aş putea fi ridiculizată, Katy considerată o persoană slabă, Yuriko făcută să se simtă neimportantă sau caraghioasă, cellalţi copii ai mei lipsiţi de umanitatea lor deplină sau transformaţi în străini. Şi mi-e teamă că propriile mele realizări îşi vor pierde din importanţa pe care au avut-o – sau pe care am crezut că o au – devenind curiozităţi nu-foarte-interesante ale rasei umane, bizarerii despre care citim la sfîrşitul cărţilor, lucruri de care rîzi uneori deoarece sunt aşa de exotice, ciudate, dar inexpresive, fermecătoare, dar fără utilitate. Găsesc asta mai dureros decît pot spune. Veţi fi de acord că pentru o femeie ce a luptat în trei dueluri, şi a ucis în toate, a te complace în astfel de temeri este ridicol. Dar ce pîndeşte acum după colţ este un duel atît de mare încît nu cred că am curajul să-l abordez; în cuvintele lui Faust: *Verweille doch, du bist so schon!* Lăsaţi lucrurile aşa cum sînt. Nu schimbaţi. Uneori, noaptea, îmi amintesc numele original al acestei planete, schimbat de prima generaţie a străbunelor noastre, acele femei curioase pentru care, aşa cred, numele adevărat era o amintire prea dureroasă după ce bărbaţii au murit. Mi se pare amuzant, într-un fel cumplit, să-l văd atît de complet răsucit. Şi asta va trece. Toate lucrurile bune trebuie să aibă un sfîrşit.

Luaţi-mi viaţa, dar lăsaţi-mi înţelesul vieţii.

For-A-While [1].

Traducere şi prezentare
Cătălin Teniţă

Notă [1]. Joc de cuvinte intraductibil între for a while = pentru o vreme, pentru un timp (o perioadă nedeterminată, dar limitată – în lb. eng.), a while away= în urmă cu o vreme, în urmă

Premiile Nemira '94

Roman

Premiul I - Sebastian A. CORN - 2484, QUIRINAL AVE
Premiul II - Costi GURGU - REȚETARIUM

Proză scurtă

Premiul I - Ana-Veronica MIRCEA - Ghinion
Premiul II - Sebastian A. Corn - Cartea de Shiga
Premiul III - Darius H. Luca - Geo

Romanele premiate vor apare în cursul anului viitor, iar povestirile în Antologia Nemira '95 (mai puțin textul lui Sebastian A. Corn care a dat un alt text pentru antologie: "Substitutor" - premiat la Iași anul acesta, tot de editura Nemira.)

ÎNTOARCEREA TROLULUI

(poemă gotică)

am adus cu mine din pădure
bocănit de cerbi și aripi sure

și putregai de arbori năruiți
și texte ruginite să citiți

și candelabre cu lumînări de seu
și doamne blonde care plîng
mereu

păienjeni purtînd cruci de os
morbide
și fluturișerpicu tigvădeiubite

și fluturitigritigvădeșacal
tigvădemort tigvăscheletdecal

ce-am mai adus cu mine din
pădure
nu pot nici eu nici nimeni să
îndure

vai am adus cu mine-un diamant
un ochi de pe tărîmul celălalt

Mihail GRĂMESCU

Simbătă, 3 decembrie (încă a.c), a avut loc la Galeriile de Artă ale municipiului Buzău o extrem de plăcută *(în pofida frigului care vizita și el galeria)* o (mult prea) scurtă întîlnire a fanilor de ieri și de azi buzoieni.

"DACĂ E SÎMBĂTĂ, E SF!" A REÎNVIAT LA BUZĂU

Întîlnirea, organizată de Asociația "Geneze", a prilejuit iubitorilor de SF buzoleni schimburi de impresii cu redactorii JSF prezenți - foști membri ai cenaclului POZITRONIC - și reprezentantul editurii Nemira care a donat asociației cărți ce vor constitui bibliotecă Nemira lansînd și ultima producție editorială în domeniu: "Toți către extaz" de Philippe Curval.

Un moment important a fost lansarea numărului 2 al fanzinului "Pozitronic", fără îndoială cea mai mediatizată lansare de fanzin de pînă acum din SF-ul românesc, ținînd cont de faptul că au fost prezenți redactori de la toate ziarele locale, de la trei radiouri, precum și de la televiziune.

Fanzinul (subintitulat: FAN-MAGAZIN) conține în cele 12 pagini de text efectiv (celelalte fiind ocupate cu coperta 1 și reclame) proze semnate de Larisa Ivan, George Surugiu, Dana Cernat, Mugur Comilă, Constantin Pană. Cu titlu de insolit semnalăm interesantul și doctul editorial (practică din ce în ce mai rară în lumea zinelor) semnat de Mugurel Comilă.

A urmat o neașteptat de interesantă prezentare de modă susținută de elevele Liceului de artă (secția design vestimentar). Cu multă imaginație și afișînd dezinvoltura manechinelor de profesie ele au reușit să genereze o stare de spirit propice activităților ulterioare.

A urmat de-înmînarea premiilor. Concursul de proză scurtă (deși anunțat destul de în pripă) a prilejuit acordarea premiului unui participant buzoian doar prin alianță (datorită soției): Liviu RADU. A mai fost acordat un premiu de încurajare Violetei Pătulea. Alte două premii au răsplătit stradiniile reprezentantelor Liceului de Artă. Pentru "cea mai bună prezență în fandom" a fost premiat Eugen Danciu.

Trecînd peste absența fortuită a lui Mihail Grămescu, peste frigul pe care l-am mai pomenit, deja, toată lume ar trebui să regrete că "buzoienizarea sefeului" nu a început mai demult

CIOB DE ALB

îngerul absenței mi-a pătruns pe geam
luio nu poți să-i spui Doamne sînt prea
tînăr
și ce vesel doamne și ce frumos eram
și ce triste aripi mi-atîrnau de umăr

spiritul absenței ca un fum suav
exalat din zdreanța de ciulin a vieții
unde chici mărunte în țesut puhav
și fragil rod cale hulpav dimineții

îngerul absenței mi-a pătruns pe geam
lui nu poți să-i spui Doamne sînt prea tînăr
și ce vesel doamne și frumos eram
și ce triste aripi mi-atîrnau de umăr

geaba nopți cu greieri calde s-au vărsat
iar în bolu-albastru de sticlă-nstelată
lingoare de doruri dospind parfumat
ne-nume vibrînd ca-n piept niciodată

îngerul absenței mi-a pătruns pe geam
lui nu poți să-i spui Doamne sînt prea tînăr
și ce vesel doamne și frumos eram
și ce triste aripi mi-atîrnau de umăr

Mihail GRĂMESCU

Premiul *"Ultimului concurs SF al anului"* în valoare (anul acesta) de 111.111 lei (n-a putut fi acordat la întreaga lui valoare, organizatorii nereușind obținerea ultimului leu necesar acoperirii sumei integrale) a fost decernat lui *Mihail GRĂMESCU* pentru superbul text intitulat *"Apocrifa Maria"* (sperăm să vă putem oferi textul chiar în numărul următor).

În viitor membrii redacției JSF nu vor mai putea participa la acest concurs, pentru simplul motiv că fiind mult prea buni vor lua toate premiile, de asemeni, premiul va fi acordat pe 31 decembrie, ora 24.00, pentru a fi cu adevărat ultimul concurs al anului.

The Books of the 3rd Quarter

Leslivres du 3eme Trimestre
N=novel
R=reprint
C=collection
A=anthology
T=Theory/history/criticism
p=pagess
L=lei

VREMEA
• A.E. VAN VOGT – Rătăcitor printre stele / Rogue Ship / N / 192p / 1900 L
• Ira LEVIN – Un copil pentru Rosemary / Rosemary's Child / N / 192p / 1900 L
• Ira LEVIN – Un sărut înainte de moarte / A Kiss Before Dying / N / 192 p / 1900 L
NEMIRA
• A & B Strugatsky – Valurile liniștesc vînturile / Voinii gaseat vetr/N/224p/1500L
• Stanislaw LEM – Ciberiada / Cyberiad / C / 320p / 4000 L
• A.E. VAN VOGT – Împenul atomului / Empire of the Atom / N / 213p / 2200 L
• U.K. LE GUIN – Mîna stîngă a întunericului / The Left Hand Of Darkness / N / 238p / 2500 L
• Richard OSBORNE – Demolatorul / Demolition Man / N / 180p / 1800 L
• Brian ALDISS – Greybeard / N / 238 p / 2500 L
RAO
• A.E. VAN VOGT – Cartea lui Van Vogt / The Book of Van Vogt / C / p / 2500 L
• John SAUL – Creatura / Creature / N / 366 p / 3500 L
NEROANDRIA
• Murray LEINSTER – Planeta uitată / Forgotten Planet / N / 160 p / 1950 L
MULTISTAR
• G. MASTERTON – Manitou / N / 259 p / 2290 L
GAMMA PRESS 2000
• Ray BRADBURY – Cronicile marțiene / The Martian Chronicles / C / 246 p / 1800 L
CRISTIAN PLUS
• A.D. FOSTER – Star Trek log 3 / N / 224p / 2200 L
• A.D. FOSTER – Star Trek log 4 / N / 256 p / 2500 L
ECCE HOMO
• Daniel WALTHER – Apollo XXV / N / 167 p / 1600 L
ROTARY
• Ioan POPA – Întoarcerea din exil
APOLLO
• H.G. WELLS – Omul invizibil / The Invisible Man / N / R / 168 p / 1200 L
ROMARTA TINERETULUI
• Dan MATE – Celălalt M Jackson / The Other M Jackson / L'autre M Jackson / N / 57 p / 849 L
TEORA
• Roger ZELAZNY – Drumul iadului / Damnation Alley / N / 128 p / 1940 L
3 IEZI CUCUIEȚI
• Eduard JURIST – Oul lui Columb / Columb's Egg / L'oeuf du Columb / N / p / 3500 L
BARICADA
• John BRUNNER – Telepatul / The Telepath / N / p / 2100 L

Dan POPESCU